

מָאוֹז וְעַד הַיּוֹם

חוּבָרָת הַמְּחֻזּוֹרִים שֶׁל קִיבּוֹץ בָּאָרִי

**לְחִיפּוֹשׁ - לְחַזֵּךְ
עַל כָּלִי הַמְשֻׁקְפָּת
או הַקְשָׁה: Ctrl F**

כותבי הרשימות הם בני המחוורים של בארי לדורותיהם
התמונות מארציוון קיבוץ בארי ומtower אלבומים פרטיים

סודר ועומד במחلكת הגרפיקה והודפס בדף בארי
לקראת חגיגות 60 שנה לקיבוץ בארי
תשס"ו, ספטמבר 2006

בפתח החברות

הרעין להוציא חוברת זו, התגבש במהלך הכנות לכנס המחזוריים. לכנס הווזמן כל בוגרי בית הספר בכاري, ובוגרי חברות הנוער, החל מ嗑שתת "איתנים" (שסיימו ב-1956), ועד כיתת "דובדבן" (שסיימו ב-2006).

על פער של 40 שנה, קשה לגשר, שכן חשבנו, על חברה שתציג את המחזוריים ותאפשר, אולי, לתת תמונה פסיפס מעניינת של בוגרי בכاري. כל מהזור וההריב המיחוד שלו, כל מהזור ואופיו, כל מהזור והתקופה בה גדל. כפי שתוכחו לדעתם העיון בחברת, 44 הקבוצות המוצגות כאן, הן אכן שונות ומגונות, וגם הכתיבה איננה אחידה. חלק כתבו בהומור, אחרים בנימה נוסטלגית, יש שכתבו בתמצות רב ויש שהתקשו להסתפק במקום שהוקצה להם. בכל אופן, הקורא בחברת יכול לחוש את רוח הזמנים, המשטנה עם השנים.

כ-850 בוגרי בכاري, הם ובני משפחותיהם, מהווים ציבור גדול ועוצמתי. בשビルם בכاري, איננה סתם נקודה על המפה, בין עולמים לרעים, אלא קיבוץ שוכן לכל אחד מאתנו, לבב.

וכבר נאמר: אפשר לעזוב את הקיבוץ, אך הקיבוץ לעולם לא יעזוב אותך... בחרנו להביא את מאמרה של טלי תмир, "ההרו על קרבך וריחוק". נדמה שאין מי שגדל בחינוך המשותף, שלא יזהה עם ההרגשה שטלי מיטיבה כה טוב לתארה. בפתח החברת, דבריו של ארק'ה, נציג של המהנכים לדורותיהם, שליהם חלק כל כך נכבד בעיצובנו, בחינוכנו, ובמי שאנו היوم.

התהיליך של איסוף החומר והכתיבה על המחזוריים, היה מעניין ומהנה. תוך כדי הכתיבה, נפגשו, התכתבו, והתלבטו החבר'ה, מה ראוי להיכנס לחברת, ומה לא, העלו זיכרונות, עשו דין וחשבון, ומספרת מלאי. בסופה של דבר, גם אם היוינו צリכות "לנדנד", התוצאה מצדיקה את המאמץ.

אנו מקומות, שעצם הכתיבה והמעורבות בהקמת החברת, הכנסה עוד בוגרים להתרגשות לקראת כנס המחזוריים.
קוריאה מהנה!

שורקה שטיינהרדט ותמר בן-צבי

קסיופיה הרהור על קרבה וריחוק*

קבוצת כוכבים: צירוף מודמה של כוכבים, הנראים קרובים זה לזה רק כشمtones ניכר מכיוון כדור הארץ. הכוכבים המקבוצים לקבוצה כוכבים אחד, והנראים קרובים בכיפת השמיים, יכולים להיות במצבות רוחוקים ביותר האחד מרעהו. השניות המתעטה בין קרבה וריחוק למרחב השמיימי מקרינה למטה, אל סוד

הקשר הקבוצתי: בין אם מדובר ברגע קרוב, בין אם בשנות-אור מפרידות, המערכת שומרת על מבנה קבוע בין חלקה, וכך תמשיך ותונוע בחיל עד קץ כל הזמנים: הנה ה"יצול", ה"עגלת", ה"דובה הגדולה"...

דמיינו פיצול לתמונה מראה: קבוצת ילדים גדלה ונפוצה לכל עבר בווקטורים בלתי ניתנים לחיזוי מראש. שוב לא ניתן להזות את הקשרים הסמוים ביניהם.

אך הشرط המרכיבי - בדומה לקבוצת כוכבים - ממשיך ומשיט מעלה בראשיהם, מלואה אותם באשר ילכו, ומתקף כמצפון פנימי בעולם הרגשי. גם אם הרחיקו נדוד, עד קצה העולם, תלואה אותם הקבוצה המקורית לתוכה נולדו, כתמונה-

מראה המשתקפת ברקיע, שהוטבעה בהם, לבלי-יכולת מחיקה. כיפת השמיים ומערך הכוכבים היו חלק מתפקידו הילודות הקיבוצית, ביטוי של המרחב הכספי הפתוח שהכיל בחיקו את אותה ילדות. הצמחים, הציפורים והכוכבים ברקיע אישרו שוב ושוב את התהוושה הגואלת שהטבע נמצא לפתחם, במרחב זרוע מושתת - חוות שהפחלה לערך חינוכי. ובשעות הלילה והחשכה היו הכוכבים לבדים קשוביים ורואים ורק הם היו אלה שהאיירו את השבילים החשוכים, בהם רצוי רגליים קטנות לשם - אל בית ההרים הבתווח והמגונן.

טלי תמיר

*מtower קטלוג - ספר התערוכה "לינה משותפת, קבוצה וקיבוץ בתודעה הישראלית", מוזיאון תל-אביב לאמנות, 2005.

בית הספר בקיבוץ בארי מאז ועד היום: מ"אשל" עד "דובדבן",
מ"איתנים" ועד "שכמה" - מהזור החיים בנגב

בארי - בית וישוב מchner

היגיות שנות השישים לבاري חושפות את חינוניותה ועוצמתה הכלכלית והחברתית וממלאת את ליבנו גאותה על היותנו שותפים למפעל חיים משגשג ופורח.

אנו גאים ביצירתנו החברתית ובחצלהתנו המשקית-כלכלית, אך ממעיטים לחשוב על הדרכם בה דבקנו ושהובילו אותנו עד הלוּם. החינוך על כל שלוחותיו, מהגיל הרך ועד לסיום בי"ס, קליטת חברות הנוער וגדעוני תנועות הנוער, לאורך תקופה - הם שהביאו אותנו להיוותנו קיבוץ גדול, רב שכתי ורב גיל, שמסוגל לקלוט אליו במשך שנים משפחות ובודדים, בעליים חדשים ולשלבם בחברה הקיבוצית שלנו.

מיימי הבראשית שלנו כקיבוץ, קלטנו חברות נוער וגדעונים תנועתיים. כל אחת מחברות הנוער וכל אחד מהגדעונים, השאיר את חותמו בחברתנו הקיבוצית. אני משוכנע שגם אלה שסימנו ועוזבו, לא שכחו את אשר צברו, הפנימו ולמדו בביטנו. מיטב חברינו וחברותינו תרמו מרצם ומסירותם לחינוך הבנים והחניכים ואנו שמחים שרבים מהחניכים שומרים עד היום על קשר כל שהוא לבاري.

בימים אלה, משימת החינוך קשה יותר. האווירה השתנתה ומרכיב כמו הגשמה, שיתוף ושוויון אינם כה פופולריים. יש לעשות כל מאמץ כדי להקנות ערכיהם אלו, ובעזרתם ליצור חברה טובה יותר וסולידית שנוכל להמשיך ולהתגאות בה.

בוגרי בארי - היו גאים בביטנו ובחברתנו.

ארק'ה פרומקין

ילדים רוקדים. איור מתוך החוברת
"עשרים להנהלות בארי" בהוצאה קיבוץ
בארי

המחזורים

מחזור א' (תשכ"ג 1963) - מחזור מ' (תשס"ו 2006)

אשֶל

מחזור א', תשכ"ג 1963

קבוצת "אשֶל", 1963 - עומדים מימין לשמאל: אורי בר-סיני, אברהם (צ'יקו) בכיר, ראוון נגלר ז"ל, גידי צרניך ז"ל, צבי (צוקר) סוכמן, בוכס (המחנה), חוה (יחזקאל) בנדumi, עמי רלי; כורעים: שמואלה (גודהרד) בר-סיני, רחל (וינר) סוויס, אריאלה לוי (גיאר), ניבח (נטע) שגב דרוקר, אמיר אפרת (ז"ל), רותי פרומקין (מטפלת); יושבים: אברהם (מנצ'ר) דבורי, דור (דובי) עופר ז"ל, אמנון מלילי, רבקה חזון, שושקה (אלנתן) שטיינהרדט. חסר בתמונה: רוני לוי).

אשֶל - על שם העץ הגדל וחבוד שמעבר לוואר אשה

ימים ימי ראשית שנות החמישים. הקיבוץ זה עתה התיישב במקומו החדש, המהנה כוללת מספר מבנים וצריפים וכמה אהלים. הנוף שומם, לא יירק, לא צל, לכל כוון רואים עד האופק.

בקיץ המשמש מכח על הראש, והרוח מעלה ענני אבק לשמיים, בחורף, ללא מדרדות, אנחנו מכוונים בכובץ נעולי מגפים. הלילות חסומים וחיבטים להדלק פנסים, וכשאנו, הילדים, שוכבים לישון, אנו מקפדים למשוך את השמיכת מעל לראש, מפחיד החלומות והנתנים המיללים במקהלה.

ואז, בוקרו של יום גשם אחד, נדחקו ארבעה זוטרים לגיפור של הרופא, בדרכם מגן א' לכתח א' וכולם אז אמרו - מהזור א' יוצא לדרך. תוך כמה חודשים, מצטרפים אלינו ילדים ובנות מהעיר הגדולה, תוספת חשובה, שהביאה אליה מידע לא פחות חשוב - כל משחק הרחוב משכונת פלורנטין, כולל הוראות הפעלה בספניליה.

יום אחד, אמרו לנו לבחור שם לקבוצה.

- אז בחרנו ב"קבוצת צבי".

- אחר כך אמרו שציריך דוקא שם מן הצומח.

- שאלנו למה ?

- אז אמרו שככל המחזוריים שבדרך נקראים כבר בשמות של עצים, אז גם אנחנו צריכים להזכיר בשם של עץ. טוב, אז בחרנו בשם: "קבוצת אשלי" על שם העץ הגדל והבודד שעובר לו אור האשפה.

וכבר הנה, הגיעו שנות הברdemצווה, בה נתענו שורת אשלים לאורך כביש הכנינה, מהתמרור בוואך שער הקיבוץ. עוד כמה שנים עברו, והופגעו לחג המחווז הראשון, בו ערכנו משפט פומבי לקיבוץ, שבסתפו הוא יצא זכאי, או נשמננו לרוחחה, וקראננו בקהל גדול: "צראפונו אליכם". אחר כך התגייסנו לצבא, לא לפני שכתבנו בגדרול על הקיר של האסם: "אשלי זה לא רק אכילה שתיה ולינה", אלא שהוא הסתבר לנו שעדיין לא גמרו לבנות את האסם, אז ויתרנו על הרעיון.

ויתר דברי "קבוצת אשלי", הלא הם כתובים ושמורים בתיק של קרטן, אי שם בירכתי הארכיזון.

ומבני המשק הראשונים, כבר שימשנו בתפקידים שונים: מרכז מוסך, מרכז רפואי, גזבר, מנהלי בי"ס, מזKir, מורים, גננות, מטפלות, קוסמטיקאית, ספרנית ועוד.

והיום, ככלנו כבר סבים וסבתות באבאי ומוחצת לה. נזכר את ארבעת בני הכיתה, שלא זכו להיות עמנו היום, ונפטרו בטרם עת: גידי, דוד, ראוון ואmir.

המחוזור הראשון ליד צrif בית-הספר הראשון

שלחת

מחוזר ב', תשכ"ד 1964

стояנים מימין לשמאל: מוטי גנור, גיורא הן (עוז), רותי פרומקין (מטפלת), יוסי וינטروب, בריס קפיטנוב, דן כהן.
מושבים מימין לשמאל: יהודית כהן, זאב עופר (מחנך),umi סוכמן, מאיר לוי, יהודה ערוצי.

ב

שנת 1962, עם פירוק קיבוץ קדמה, עברו לבארי שבעה בני קבוצת "עומר" שהיו אז בסוף כהה י".

באלה נערם מروسיה, פולין ורומניה. הקבוצה כללה נערם מקבילה, שנקרה קבוצת "אורן".

שידוך בין נערם קדמה ובני הכהה הרב לאומי הנ"ל, יצר את קבוצת שלחתה, שתפסה את מקומה כמחוזר שני בbara, אחורי קבוצת אשל.

קבוצת שלחתה, עברו בה נערם ונערמות רבים מצד אחד, מורים ומחנכים לרוב, מצד שני. כבר בראשית דרכה, הציגינה הקבוצה בהכרה מעמידה. את נושא

תנוועת העבודה למדנו להלכה (מעט) מספרו של ברסלבסקי, ולמעשה (הרבה) בעבודה בענפי המשק. באמצעות שנות י"ב, הוחלט לשחרר את הנערם סופית מעולה של תורה, והם עברו לרשות סידור העבודה.

"צרכנו אליכם", עמדו על הבמה מחנן הכתה, זאב עופר, המטפלת רותי פרומקין, ועשרה חניכים מופלאים. מתוך העשרה, שניים בלבד היו בני משק, שמניהם היו ילדי חוץ. יששה מבני הקבוצה, חיים עד היום זהה באושר ובעוושר בקיבוץ בара.

ואלו שמות חברי הקבוצה ועורך כמה פרטיים נכון להיום...
בוריס קפיטנוב, נשוי לאליה + 3, עובד בדפוס בара;

מאיר לוי, נשוי לדליה + 4, ריכזו עד לאחרונה את הפרදס בbara;

רינה גלמור + 2, עובדת בענף הבגד בbara;

יהודית ערוצי + 2, נשוי ליעל, מרכזו את הנגריה בbara;

תמי סוכמן + 4, מרכזות ענף הבגד בbara;

גיאורא עוז נשוי לאורה + 3, עובד בדפוס בара;

יהודית כהן נשואה לאנדרו + 2, חי בסידני באוסטרליה;

מוthy וגנר נשוי לヨכי + 2, חי בבלו, עוסק בפיתוח כבישים ומדרונות;

יוסי ויינר, נשוי לנירה + 3, חי בראשון, עוסק במכוורות;

דן כהן, נשוי לדבורה + 5, חי ברחובות, עוסק בנדלין.

הכהה הרב לאומי מקרמה,
ביחד עם העולים מ"אורן",
הציגו שלחתה גדולה

דרור

מחזור ג', תשכ"ו, 1966

עומדים מימין לשמאל: ראובן גרינברג, אפרת מגנוס, עמרי קלמר, נורית (דבורי) אפרת, אמוץ אבני, מאירה (נוה) בכור זיל, גדי שור, רותי (לב) סיני, עודד וקסלר. שורה שנייה מימין: שלמה דינר זיל, רן לב, מרדכי סימון (נוה), איציק פורמן (ישע פרן), יורם בר-סיני, יוסי מאיר. שוכבים מימין: יגאל זורע, איציק ברויטמן (יצחק הוראל).

קרנו לה דרור - הקבוצה היהודית
שלא נקרה על שם עז או צמה...
עד שהגינו שלחתה

גדלנו בין הזרזירים
הפרות, הטבע קרץ לנו
יוטר ממחברות
הילדים

בלהט של שמש נולדנו, כל עשב היה לנו אח.

בטרם בתים, בטרם עצים, בטרם כל צל בחולות לוהטים"...

המילים התמיינות האלה מסכת החג הישנה, היו לנו תיאור ממשי של ילדותנו. הילדים המכעת-ראשונים שנולדו לקיבוץ הצעיר שנאחז בגב ב-1946. ארבעה ילדים נולדו לפנינו - והם היו הבסיס לביתה הראשונה "אשל". אבל הבית הראשונה של הקיבוץ, היא שלנו: גוריית (אפרת) דבורי, שסיפור לידתה בלילה חורפי בגדה, בימי המלחמה, הפך למיתוס מקומי.

ואנחנו, שנולדנו כולם בגדה, בשנה בה נולדה המדינה, עברנו לבארץ מיד עם תום מלחמת העצמאות, גדלנו בגן א' ובגן מעבר (היה דבר זהה...) והרכבנו את הביתה שהפכה לקבוצת "דרור".

זאת הייתה הקבוצה היחידה שלא נקראה בשם של עץ או צמח, פרי או ירק - אלא דוקא ציפור, או אולי... חוף. אז עוד לא הייתה מסורת, וחשבנו שהכל מותר. ("שלחת" ה策טרפו מאוחר יותר).

ובאמת גדלנו באופן חופשי, ליד הרפת והמטבח, בין הזרזירים והפרות - בבית היישן שאח"כ היה "המכון של בוכשי". הטבע קרץ לנו יותר ממחברות הלימודים. יחד עם המורות הראשונות שרה ר', מרגה, איליה נ' והמטפלת הצעירה והאהובה עתליה, יצאו לטיולי טבע בוואדיות, בבסותנים וב"עצים הבודדים" שמסביב, אוכלים תנאים, רימונים ושקדים, אספאים צמחים ופקעות, חלזונות וצבים.

בר-מצווה עשינו בוardi עם כתובת אש אחת, שהיום וראי היהת מתבישת, מול קונצרטי הפירוטכניקה והפירומניה באמפי הבניוי לתהפארת. במשימות הבר מצווה, למדנו לסתור כפתור ולרתום פרד. תחת הסיסמא: "נסבענו לדגל שאתו ללא חת", ה策טרפנו בגאותה לחטיבת-בני-הקיבוץ-המאוחד, מಡקרים: "לעבודה, להגנה ולשלום". בחונכה נשאנו לפידים, ובקין יצאנו לכל המהנות הנדרשים (ואפילו הבנו דגל אחד ירוק של מקום ראשון...). "השיוון" ו"הshituf", שטופטו לאוזנינו משחר ילדותנו, זרמו בעורקינו - לביתה היו שני זוגות אופניים משותפים, ואיפלו על החזקה משותפת של כפכפי אילת, התקיים דין סוער שבסוףו הצבא.

וכשגדלנו - הפכנו לנוטני הטון בחטיבת המקומית, שהייתה אז בשיא כוחה. ביתה שנחשה מגובשת וחזקה, ותוגברה בשתי בנות מקדמה, ושלושה עולים חדשים, שה策טרפו מכיתת "ברוש". הרגנו חג מחוזד לבושים בחולצות מחוזד שhortות וركומות, דיקלמנו את "צראנו אליכם", והלבנו לצבא ולתנועה "בוגרים ואחראים" - למלחמות שת הימים שהגיעה בעבר נשנה.

17 חברים (מתוכם 4 בניות בלבד) היינו כשבימנו את חוק לימודינו, בשנה בה חגג הקיבוץ את חג ה-20. בלי בגורות כמובן, אבל עם הרבה מוטיבציה. מתוכם עשרה נשארו בקיבוץ, והקימו משפחות ענפות. الآחים התפזרו למקוםות שונים בארץ, מהצפון ועד לדרום הרחוק. למרות שכلونו התחלנו כמפיעלי טרקטורים ונוהגים פרדות, בסופה של דבר התפזרנו לתחומי ייסוק מגוונים כמקובל באוכלוסייה הכללית: עורך דין ומורה להנינה, גנטת ואחות מוסמכת, סוכן ביטוח ושיווק טרקטורים, אדריכל ומעצב גרפי, חקלאים וכמובן אנשי דפוס.

הבנייה והבנייה שלנו - חלקם בכארו, והדור השלישי כבר כאן: מהיר יותר, חכם יותר וdigitial יותר. גם ברגעינו חג, נזכיר את הילדים שהיו איתנו ונתקטו בתחילת הדרכ - אילן גרייש ואשרי בודנקין, ואת מאירה נווה ושלמה דינר, שהיו איתנו בכל הדריכים ונפטרו בטרם עת. זיכרונם עימנו תמיד.

תאנה

מחזור ד', תשכ"ז 1967

עומדים מימין לשמאל: עופרה (נטע) זיו אב, שמואל ריזל, יובל גדייש, אורי ברמק, צפירה שומרוני זיל (מטפלת), רחל שוולי (גבע), יעקב מאיר, תלמה (רפפורטט) פסטרנק, חנה ניטל (שרמן), אמנzieה עופר, בוריס ברסיני (המחנך). כורעים, מימין לשמאל: אילית (שורק) יחזקאל, אדרה אבני, פרה (קמני) פילוג, צביה (רייך) מאיר.

ט

חוור רבייעי במחזורי בית הספר בבארי.

כיתה של 6 בנות ו-3 בניים. כך התחילו את כיתה ב'.

בית הילדים שלנו לא היה מוכן, הכיתה הייתה מוכנה, אך לא מאובזרת.

לכן, נשארנו לגור בגן הילדים, וכל בוקר, יונה עברי ז"ל הייתה אוספת אותנו

מהגן, והיינו הולכים למדוד עד הצהרים.

בכיתה היו חסרים השולחנות והכסאות, וכך כל ילד הביא מה"חדר" של ההורים

כיסא ושולחן, כל הכסאות והשולחנות היו זרים, כי כך חולקו להורים שלנו.

היינו כיתה של ילדים מאד מפונקים, יונה נהגה בנו בככפות של משי. קצת

למרדו והרבה שיחקנו. ככל שבגרנו וקיבלו מורים חדשים, היה לנו קשה ללמידה

ולהכין שעורים.

במשך כל שנות הלימודים, קלטנו ופלטנו ילדי חוות, כך היה נהוג בימים ההם.

כמובן ישנו ואכלנו בכיתה שנקרה הא"ב בית הכלול".

צרחה הירעה מספר את כל סיורי הלילות והחגים המשותפים בכתים אלה.

צפרירה שומרוני ז"ל הייתה המטפלת שלנו מכיתה ב' עד י"ב.

היא זאת שלימדה אותנו לנוקות את החדרים (עם להזין מיטות פעם בשבוע), לשטוף כלים, לzechach כלים כמו קנקנים

ונושא אוכל, שבו הביאו את האוכל מהדר האוכל של החברים, אך מקום שנקרה בישול ילדים (אפילו את התה).

בכיתות היותר גבוהות, היינו בחטיבה, שכלה הרבה מאד פעילות בקיובן, כמו ערבי שירה, ערבי ריקודים, פועלות,

ערבי שבת, אסיפות תא, מלחמת לילה בריקודים הסלוניים ועוד. היינו משתמשים בכנסים ומחנות ארציים, וכולם

הכירו את כולן.

היום נשארו בבארי: אילת יחזקאל, פרח פילו, אודי ברמק (שהגיע מקדמה) וצביה מאיר.

בכיתה היו חסרים
השולחנות והכסאות,
ולכן כל ילד הביא
מה"חדר" של ההורים
כיסא ושולחן

ערבה

מחזור ה', תשכ"ח 1968

עומדים מימין לשמאל: ציפי שויצר (זורע), דליה לוי, חמוTEL קלמר (הריגל), טליה זורע (חן) וטל, איליה חצראני, ענת בודנקיון-דגן (גת), דליה אפרה (לי).
כורעים מימין לשמאל: איתמר סלע, עמוס צרניך (צוק), גיל חוטר-ישי, צבי אלון, מניב גודארד.

ט

חזר חמישי, שנת יצור 1950
סיימנו את בית הספר - שנים עשר חברה (1+ עם תינוקת)
התחלנו מכיתה ב' - עם עשרה (10) ילדים:

טליה (טוליס) זורע

אללה (אילוס) החרוני

דליה (דוליס) אפרת

ענת (עוגות) בודנקיין

חמוTEL (חומות) קלמר

איתמר (אייטם) סלע

גיל (גילד) חוטר-ישי

נמרוד זיו

און בן עברי

יהודה פרץ

זכינו ב-3 מחנכות - כיתה ב' - אלינה צ'זעוז,

כיתות ג' עד ו' - יהודית רופופרט,

כיתות ז' עד י"ב - שרי אלדן.

במשך השנים עברו דרכנו כ-50 ילדים חוץ.

סימנו איתנו: טליה זורע (חן)

אללה החרוני

דליה אפרת (לי)

ענת בודנקיין (גטי)

חמוTEL קלמר (הריגל)

איתמר סלע

gil חוטר-ישי

ציפי שויצר (זורע)

צבי אלון

מני גודරדר

עמוס צרניך (צוק)

דליה לוי (אהות של איצ'ה)

מיימי פולד (קלמר - עם סהר)

כיום, מבני המחוות שסימנו איתנו בית ספר:

בכארדי - 9 חברים וחברות,

באץ ובעלם - 3 חברים וחברות,

ובעולם שכלו טוב - חברת יקירה אחת.

יש לנו סה"כ 41 ילדים, ו-10 נבדים.

долיס וענות ואילוס ועמוס ואיתם וגילפי ועוד, נכנסים בשער האש של החטיבה

הדים

מחזור ו', תש"ל 1970

shorea עליונה, מימין לשמאל: נירה וקסלר, אורית חוטר-ישי ז"ל, ארנון שור, אורית לב, טל פולד, יהודית מדינה. בין השורות: עשרה ערוצי.

shorea תחתונה מימין לשמאל: חנה פנסו, נועה (רפופרט) בריל, יוסי פנסו, דרור מנור, איה מורצקי.

(חסרים בתמונה: יונתן בכור, גיורא שורק ז"ל)

כיתה קטנטנה המורכבת
משני שנתונים. היינו המחוור
האחרון שבוגר המחוור שלו
ביצעו את "צראפונו אליכם"

יתת "הדים" נפתחה ככיתה קטנטנה, מורכבת משני שנתונים
שמננו ביחד 11 ילדים. גודלה של הcliffe קבע את אופיה.
הקבוצה הפכה ל"רכבת" קלויות ועיזבות בכל שנות בה"ס.

ה
לא נוצרו קשרים קרובים וחזקים ביןינו, ולמעשה, עם סיום י"ב,
התפוזנו, כאשרנו שומרים על קשר מועט ביותר ביןינו, שהלך ודעך
עם השנים.

המחנכת הראשונה הייתה איליה נתע. ההמשך היה עם רות מדר, מורה
החילת, אסף שלוי ז"ל, ולבסוף, בוריס בר-סיני, שאף הכין איתנו את
חג המחוור.

היינו המחוור האחרון, שבכינויו של אהרון יצחקי, ביצע את המסכת
המפוארת ומלאת הפתוח "צראפונו אליכם". ואכן, בתום י"ב התקבלנו
כולנו לחברות בבארי. היום, שניים מבני כיתתנו אינם איתנו: אוריה
חוטרישיז ז"ל וגירא שורק ז"ל. שלושה מבוגרי הcliffe: ארנון שור,
נועה רפופורט (בריל) ואורי לב - חברים בבארי.

הרס עם
המורה-החינוך
רותי מדר

шибולים

מחזור ז', תשל"א 1971

עומדים מימין לשמאל - שורה ראשונה - שוש (פלד) כרנסטי (מחזיקה את ירנין) - מטפלת. עמית שלוי, מאיר בנדבסט, אלי גודארד, רונית (רייך) פלוטקין, עומר רפפורט, הדרס (לב) דגן, דורו הברון, חמר (לב) ניסימיין, עפרה (גיטל) קירד, בוריס ברדסינி (מהנן).
יושבים מימין לשמאל - שורה שנייה - ניצה (חצראני) שפרוני, יוסף ברדסינி, דורון צמח, אורית (סלע) סבירסקי, עדה (ברמק) שור.
יושבים על הדשא מימין לשמאל - שורה שלישיית - איל עברי זיל, ניר אבני, חביבה עברי, אלון (בוכסווילר) כסלו, עדה (חווטר יש) בן גרא, רביב גדייש.

למה בעצם שיבולים
ולא למשל, שיבולת?
אמרו להסתפק בחצי
עמור...

פנִ שָׁאַנְהַנּוּ מִתְחִילִים לְסֶפֶר בְּשִׁבְחוֹתָה שֶׁל כִּיתָה שִׁבְולִים, חִיבִים לְשָׁאוֹל
לִמְהַ בְּעֵצֶם שִׁבְולִים וְלֹא לְמַשֵּׁל, שִׁבְולִת, כַּפִי שְׁמַתְבָּקֵשׁ כְּשֶׁם לְכִיתָה?
עַל כָּךְ בְּהַמְשָׁךְ.

מהתחלה קיבלנו על עצמנו את כללי הדמוקרטיה ואת תקנון הקיבוץ. הקמננו
ועדות והתקבלו החלטות.

אתה החליטות של ועדת חברה כוונה בעיקר לבנים, וזו לשונת: "אסור להרביין
לבנות בבטן". ההחלטה זאת נתמכה על ידי כל בנות הכיתה שכבר אז, בכיתה ג'
או ד', ידעו כל מיני דברים, שלנו הבנים, נודעו רק שנים מאוחר יותר (אם בכלל).
מכל מקום, ההחלטה הייתה די מיותרת, כי תוך זמן קצר, החלו הבנות לצמוח,
ועוד מחרה היו גבוזות מאיთנו בראש, ולא נזקקו לכל הגנה.

כמו שאר הכתובות, גם אנחנו תרמו את חלקנו בעבודה במשק. במיעוד הצעינו
בעבודה בפרדס. אם איני טועה, הצעינו רף חדש בקטיף תפוזים ואשכוליות. זו
היתה עבורה לא קללה. במיעוד קטיף הלימונים - ידינו הקטנות כוסו באلف נקודות

אדומות מדקירת קווצי הלימון האכזריים. הקטיף נעשה בעורת סולמות גבוזים, והיה צריך להיזהר שלא ליפול.
הינו קטנים, והעצים היו גדולים ובסכוכים, והתקשרות נעשתה בצעקות מעז לעז. פעם נשמעה הצעקה:

- ניצח, איפה את?

והתשובה לא אחרת לבוא:

- הנה אני כאן, מול הגזע.

ומה קרה אחר כך? לא הרבה.

גדלנו, התבגרנו, טילנו, אכלנו, התאהבנו, התאכזבנו, למדנו, השתזפנו, חלק נשארנו והיתר התפזרנו.
ובכל זאת, למה שיבולים ולא שיבולות? אמרו להסתפק בחצי עמוד.

הבנות ידעו כל מיני
דברים שלנו הבנים
NODEU RAK SHENIM MAOTER
יוטר (אם בכלל) ...

צבר

מחזור ח', תשל"ג 1973

עומדים, מימין לשמאל: אשל גת, אודי בר-סיני (מדרייך), עדי דגן, ארק'ה פרומקין (מחנן), אביה הדרוני, צפריר קרייצמן (קרז'), רינה מזרחי (גלמור) (מטפלת), דניאל אלון. יושבים מימין לשמאל: שושן הברון (הרץ), אורית עברי, ישראל נטע, עידית שלוי (להב), יש אדרמתי, גدعון בר-סיני, מיקי בר-לב (אלון), דני סלע, זהבה זרביב (הקר), נילי הן, תמר צורניך (בן-צבי). חסר: אריה גרפונקל.

הצברים דוקרנינים
מחוזן ומתוקים
מבונים

שנים של ייחד אינטנסיבי יומיומי,
ידענו הכל אחד על השני,
מי שהוא ומה הוא את מי?

בפרשיותה של חמישים שנה, המאמץ לא היה לשווה, הצברים לא מתאימים לשטן והמנון הוא רב!
ואם שרדנו את החינוך המשותף והגענו עד הלום,
נותר לנו להמשיך לצמוח ליהנות מהחיים ולהלום...
שנשמור על הבריות וננהנה מהחיים
ונפגש כולם בחגיגות השישים!

(כתב לקראתה הכנס "צברים בני 50"
שתקיים בקיבוץ געש, קיץ 2005)

קשר עמוק של אחיהם לשיטה, אחיהם לצרה,
שותפים בעצב ושמחה, בטוב וברע.

שישים לבארי
1946-2006

ה
יום פה בגעש אנו מתכנסים
ויחד חוגגים יום הולדת חמישים.
או 49 או 50 בעצם אולי זה מין ת्रויין,
לעוזר לרגע את המרוץ
ולעשות חשבון נפש (בליל התחשבות)
ולומר זה לזו, כמה מילימ של כנות.

זוכרים איך פעם חשבנו "מה נהיה כשנהיה גדולים?"
או הנה אנחנו כבר כאן, די גדולים, בני 50 ועודין שואלים...
50 שנה לא רעות מאחורינו
� 50 שנה עוד יותר טובות לפנינו...
או, בדיקן כאן באמצע הדרך, ערכנו ספרית מלאי
ויש, בהחליט יש, מה להתגאות במצב!

ל-17 צברים וצבירות, נולדו עד כה 53 ילדים וילדים!
מה שמבטיחה לנו פוטנציאל אדיר לעשרות נכדים ונכדות!
ובכל מי היה מאמין שמהצברים הדורקניים והמעצביים
יצאו בוגרים כאלו שאינם קוטלים קנים...
יותר ממחציתנו היו קצינים בצבא
ומתוכם שלושה טיסים, זה בהחלט מקור לגאווה!

השתחררנו, טילנו, ראיינו עולם,
למדנו, השכלנו, הקמנו משפחה, כמו כולם...
יש בינוינו אנשי רוח ואנשי מעשה
היו גם חוקאים, אך היום זה כמעט פסה...
יש מהנדסים, כלכלנים וישראלים חיים
ויש בינוינו גם כאלה שפושט יודעים ליהנות מהחיים!
יש העוסקים בטיפול ובחינוך
למרות שכلونו עברנו את אותו כור היתר.
או לא כולם גובה דשא, יש לנו הוכחה!
כי יש לנו אפילו דוקטורית אחת מודר מצלחה!
מה כבר אפשר להגיד, איך אפשר להתלונן על השיטה?
אם כל כך הרבה טוב צמה מזאת הכיתה?

מה היה שם בכיתה צבר?
מה עברנו יחד? מה כל אחד מאיתנו עבר?
שנים של ייחד אינטנסיבי יומיומי,
ידענו הכל אחד על השני,
מי שהוא ומה הוא את מי?
קשר עמוק של אחיהם לשיטה, אחיהם לצרה,
שותפים בעצב ושמחה, בטוב וברע.
קשר של 11 שנים, הימים בהן עוצבנו כבני אדם
הוא קשר חזק לפעמים אףלו יותר מקרבת דם!
סודות כמעט ולא היו,
גם לא הייתה שם פרטויות,
כך, כל אחד מאיתנו ניסה למצואו לו את הייחודיות.

גפן

מחזור ט', תשל"ד 1974

עומדים מימין לשמאל: אורנה לב (פולק), רון שורק, אורי יצחקי, ארז מנור, צחי גלבורד (גד), עוזי שור, רותם (קלדרון) גריש, אודי פלד. שורה שנייה: רחל אופנהיים, הדס רייך (בלברמן). יושבים מימין לשמאל: גבי גולדשטיין (גלאון), מרק דרשלר, עינת שומרוני (בראון), סמדר זורע (ברמק), רותקה קלמר (עובדיה), דפנה אבנד (וינרב), אפרת חצוני (כהן). שוכב מקדימה: צחי גולן.

פָּנְבָּן גַּאֲפָעָן...

קִבּוֹצֶת "גַּפְן", מַחְזֹּר ט' בבי"ס בבארי, 19 חניכים וחניכות (מהם ילדי חוץ), סיימו את לימודיהם בתשמ"ד (1974). עד 1995 נשארו

בבארי - 7 ח"ח...". (מתוך דברי ערך - לכטיקון ערכיהם מקומיים של קיבוץ בארי). עד כאן הפרטים היבשים.

"גַּפְן" תמיד נחשה כקובוצה של בנות. זה נכון שמספר הבנות היה שווה למספר הבנים, אבל אייכשהו הבנות הורגושו יותר, או שמא היו אלה הבנים - שהורגשו פחות... ואולי זה בגלל שכבה שלמה של בני, ילדי ינואר של אותו שנתון של 1956 - עברו לביה"ס שנה אחת קודם, וזכו לתהילה עולם בעצם הימנותם על קבוצת "צבר" ("צבר" - השוויצרים!), כמו אמר הסלונג הרוחה באותה תקופה, שישיקף מעט את רוח הדברים בין שתי הקבוצות העוקבות, "צבר" וגַּפְן").

איך שלא יהיה, גַּפְן הייתה קבוצה מאוזנת מבחינת המינים, אך משוללת מכנה

משמעות מוצק ומוגבש ממש. קשה לאפיין קבוצה את אוסף הפרטים השונים מהם הייתה מורכבת ביתת גַּפְן. בערך, הינו חנונים, אבל היו לנו כמה "מופרעים" רציניים. אפשר לומר, שהתקשינו לתת טון מובהק וצדיד בנוּב בארי של שנות השישים-שבעים.

ובכל זאת, היו החיים חברותיים בבית הכלול "האדום", ועוד לפני כן בצריף של ביתה ב' (כיום - בית "הנוסטלגיה"), חיים תוססים של חברת הילדים, התבגרות במסגרת החממה הקיבוצית המוגנת, למידה בבי"ס הקטן המקומי, - בי"ס בארי. כולנו עברנו את המסלולים המקומיים דאז: ביתה ב' (בניצוחה של מורתנו הראשונה המיתולוגית - שותה לב), ואחר כך שאר כתות הייסודי, תחת שרבינו של אסף שלוי זיל, שידע להחזק אותנו קצר, לפחות שנים הראשונות. ולבסוף, בתיכון, או חינוך אוניברסיטאי בר-סיני, ואחר כך - זהו.

כולם נפוצו לכל עבר, איש איש לעניינו ולהמשך חייו:

2 חזרו בתשובה (אורית יצחקי, דפנה אבנד), 2 חיים באלה"ב הרוחקה (אורית פلد, רותקה קלמר), 2 חיים בקיבוצים אחרים (אלין גיטל, הדס רייך), 4 חיים במקומות שונים בארץ (אורנה לב, גבי גולדשטיין, עוזי שור, עינת שומרוני), ועוד 7 חיים באושר ובעושר בבארי, עד עצם היום הזה (ארז מנור, אפרת חצורי, סמדר זרע, צחי גלבורד, רוחלה אופנהיים, רון שורק, ורותם גדריש).

זהו סיפורה - מסדר-הסיפור - של קבוצת "גַּפְן".

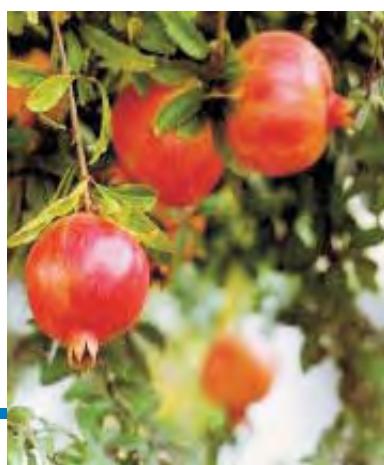
גַּפְן תמייך נחשה
לביתה של בנות. כולן
נפוצו לכל עבר, איש
איש לעניינו ולהמשך
חייו...

רימון

מחזור יי', תשל"ה 1975

עומדים מימין לשמאל: ערן אבני, גدعון פלמן, ברוך פلد, יהור בהיר, אבנر גת, זאב עופר (מחנן), מאיר פישביין, רוני לוי (מדרייך), זיו בוכסילר, רינה (מוזרכיה) גלמור (מתפלת). יושבות מימין לשמאל: צילה (קרפס) קרון, נתע כהן, אורית (שושני) צור, רויטל (מנור) תלמור, חן (צמח) צור, גלית (מייזנר) קרבונה. יושב במרכז: איתן צורף.
(חסר בתמונה דני שורץ)

רימון - המחוור העשורי של בארי, מתחת לגפן ומעל רותם. סה"כ כיתה קטנה - 16 ילדים: בבארי נשרו - אבנر גת, תומר רענן, עדן אבני, חן צור, גלית קרboneה ובועז פلد, ומוחוץ לבארה: יהר בהיר תושב במפלסים, איתן צורף בהרצליה, נתע כהן בבית אוון, זיו בוכסווילר ברמת השרון, גدعון פלמן בכוכב יאיר, איתן צורף בהרצליה, אורית צור (שושני) בצתלה, רויטל תלמור בתל אביב, דני שורץ ברמת גן, מאיר פישביין בנתניה וצילה קרן בהוד השרון.

עשינו ביחד 36 ילדים, בממוצע 2.25 ילדים לכל אחד. את הכיתה חינכו: איליה נתע, יהודית רפפורט, עליזה מיצנע, אראלה בן יהודה וזאב עופר. מדריכי הклассה: אורית סבירסקי ויוסף בר-סיני ובמהמשך צבי אלון ורוני לוי. המטפלות שלנו חוות בן עמי, נועה לוי, צפרירה שומרוני זיל, רבקה בירה, רינה גלמור ועוד הרבה, שכרגע לא ממש זכר.

סה"כ מהחוור שקט, שעשה הרבה רעה אבל בשקט. מעולם לא נתפסנו - לא באקונומיה ולא בהוצאות לסרטים, אבל היינו גם שם. תמיד "רותם", שנקראו "עתיד המשק", היו צמודים לנו לתחת, וזה הזמן להעלות שוב את הטענה: למה תמיד לא נותנים לנו למכת לסרטים כשמరשים לגפן, ואם מರשים לנו, אז תמיד מರשים גם לרותם". היינו חלק מההתאגיד שנקרוא גרד (גפן, רימון, רותם), שככל מטרתו - ניצחון בקולנוע מול צבר, אבל ללא הצלחה. לסיום, שהוא אסור לגנות, אז רק בינוינו, השנה הבאה אנחנו נהייה בני 50, אז מזל טוב.

סה"כ מהחוור שקט שעשה הרבה רעה

רותם

מחזור י"א, תשל"ו 1976

עומדים מימין לשמאל - ענת, עירית עברי (שאלתיאל), אמנון חוטר-ישי, רותי ברדלב (בר-סיני), זהר קרייצמן, מיכל הלמן (יזחקי), אביב הברון, מעין שלוי (בר), נצט גדרין (אדמתאי). יושבים מימין לשמאל - חנית גורל (הלהרין), נעה פلد (פלדרונן), ורד צפוני (פוקס), הראל יזחקי, נעמי צורף (מוקה), יעל קלמן (בוכטילר), ורד כפרי (חרובי).
שוכבים - רמי חרובי, צור מאיר ז"ל.
חסר בתמונה: הדר גלבורד.

ותם – אחרי 30 שנה (בדיקות) 2006-1976.

ל ממרחיק שלושים שנה, נראה שהכל השתנה, אבל או דואגים ילדי
להסביר לך, שבצם לא השתנה כלום. בקיין זהה הילד שלך רץ להדריך
כתובות אש... היכון, מתח, קפוץ, ועוד שכמותך עוברים בסמל התנוועה הבוער,
והופכים לנערם עטורי משימות וחילצות כחולות. בקיין זהה, הילדה שלך חוותה
נסערת מ"הצד האפל של הריח", גם היא, כמובן, מפוזת את נעוריה עם רוג'יר
ווטרס. בקיין זהה, כבר חלק מהילדים שלנו הם חלק מעוד מלוחמה.
בתמונות השחור-לבן של ילדותנו, הרקע תמים יותר. הינו מחראשונים, שבשל
הטיולים השנתיים שלנו נכללו נופים קסומים, אשר להורינו היו רק בחזקת געגוע
חזרנו אל בורות המים, לשוק ולכיכר", וטבלנו את רגלוינו בחופי הזאב של
אל-עריש. שנים לא רבות אחר כך, נערך טיול סיום י"ב שלנו, תחת הכותרת
נפרדים מסיני".

נפרדנו רשמית לפניהם 30 שנה, נערם על סף החיים. רוכנו ביום הורים שכבר מודרגים את החמשים מלמטה.
צור ז"ל, נשאר זיכרון שלא יכחça לעולם את שנות העשרים. היו שמיימו את השיר "יושב בסן-פרנסיסקו על המים",
שם או במחוזות קסומים אחרים על הגלווכוס. אחרים הקימו "בית קטן בערבה", או נשבעו "לא עוזב את העיר".
שלישי מאייתנו בחר בבاري את ביתו. מדי פעם נפגשים, מחייכים, בסך הכל אוהבים.

פרחי לבן, מתוקי ריח
גביעולי ירוק מהורצים
ושורשים
נופו אינו מסגיר סודו
המסתערף בנחבא
בעומקים
זהו הרותם

בתמונה השחור-לבן
של ילדותנו הרקע
תמים יותר

אלון

מחזור י"ב, תשל"ז 1977

עומדים מימין לשמאל: שמואל מגל (סמי מקסל), יהודה סימון, ארז מוקה, מוטי (כווחבו) ברק, יובל (חוברה) בר, פטריק (ראש) רוז, אמנון מנהם. שורה אמצעית: תמר שלוי (מטפלת), אביבה (דוד) בן דב, שורה (אברמוביץ) אכיב, לאה (מילס) כהן, אורה (יעקוביאן) שוטינג, יעקב צמח (מחנן), יוסי מועדים. שורה קידמית: תמר (גבא) עוז, הדרה פילדר (זהבה בן דוד), יעל (דאל) אדרתני, מזל (גבא) יצחקי, תמר (צראניק) בן צבי (מטפלת), ארנון שור (מדريك). חסרים בתמונה: ישראל יפרה, ג'ני (נחמני) דנקנר, ישראל (קנדיטוי) קנדרי,udi אהרון,Dani שמואלי, יIRON קלינן, MIKI (חיון) אשכר.

כבר בשבוע הראשון,
זכתה הכיתה לכינוי
"איינדיאנים"

סוף שנת 1973, נחתו בכארי 25 נערים ונערות בני כיתה ט', שהוגדרו ככיתה מוצמדת, כיתה שכילה ילדי חוץ. באסיפת הcliffe הראשונה נבחר השם "אלון", כבר בשבוע הראשון, זכתה הכיתה לכינוי "איינדיאנים", בשל הרعش הרוב שלוווה אותם לכל מקום אליו הגיעו. המטפלת הייתה תמר שלוי, המנכנת תמי לדדר, והמדריך הראשון, בסידרה של רבים, עוזד הרגיל.

הcliffe התמקמה בצריפים שבסביב חדר התה, ובצריף ששמש כיום כסדנה לחינוך. בתום השנה הראשונה הובאו האשטרומים שליד הבריכה, ואוכלסו ע"י האינדיאנים הצעירים. המקום זכה, מבני החטיבה, לכינוי "השומרה", וישראל קנדיאוטי כונה "הציף", בשל מידיו הפיזיים המרשימים.

להמנון והמתנדבים, ובעיקר המתנדבות, גילו בית חם לשמורה.

אצל ההתקלמות אצל המשפחות המאמצות עברה בדרך כלל בצוותה חלקה, וקשרים חזקים נקשרו. לאחר כמה חודשים, צורפו בני ובנות אלון לחטיבת בני בארי, וכך בכנס הארץ הראשוני בו השתתפו, כנס כיתות ט', זכו בגביע הcadouri היוקרתי. בהמשך השתתפו בכל הכנסים וטיולי השרשת המפורטים של חטיבת בני הקיבוצים. הקליטה בחטיבת בני בארי לא הייתה פשוטה, והחיבור לכיתות שמתה, דקל ושיטה, היה קל יותר מאשר לגודלים, רותם ורימון.

העכודה בענפי הקיבוץ הייתה מרכיב משמעותי בחיי הנערים והנערות. עבדה בפלחה, פרדס, רפת, LOL, דפוס ובתי הילדים, וביחור הקטיף בפרדס בכל חורף. במהלך שנים הלימוד ייצאנו גם לעזירה בקיבוצים גילגל ויראן. בני הcliffe למדו בבית הcliffe החדש שניבנה, ויעקב צמח החליף את תמי, כמנהל הcliffe אחורי שנתיים. המדריכים התחלפו באופן קבוע, והזוכרים יותר היו אחרי עוזד, גיורא עוז וארנון שזר. תמר בן צבי החליפה את תמר שלוי כמטפלת לכמה חודשים, במהלך התקופה.

בתום הלימודים, נותרו 16 מבני הcliffe בכארי, והתגייסו לצבאות.

כיום חיים בכארי 5 מבני כיתה אלון. מוטי ברק, יעל אדרתאי, יהודית סימון, ארז מוקה ויובל בר. בנוסף, גם מזל מגבעת ברנר, אביבה ממורן, וiperah שחיה כתושב באולם, עדין שומרים אמונים לתנועה הקיבוצית. אורה מרפקת וסמי מנוף חיים בישובים בגוש שבב. אלונים נוספים הם תמר, ישראל, ירון, שרה, לאה, עדי, יוסי, מיקי ואמנון. ב-1997 נערכה פגישה מוחודר בכארי, לציון 20 שנה לסיום י"ב. במפגש השתתפו כעשרות מבני ובנות המחווד ומשפחותיהם.

רוב החברים חיים בארץ, ורק פטריק בלונדון, זכה באוסטרליה וג'ני בנוי יורק - בחרו בשאר העולם. כמעט כולם הקימו משפחות, וכיום אנו מונחים כבר 47 ילדים, צאצאי איינדיאנים גאים.

דקל

מחזור י"ג, תשל"ח 1978

עומדים מימין לשמאלי: צפי סיון (מטפלת), איריס גת (דיקמן), כרמל אבנד, גיל פילד, איתן זליכה, ורד ברמק (גולד), מאיר זרביב, אורן בונצבי (מחנן), רונן מקמל. יושבות מימין לשמאלי: אביבית מנור (ג'ין-שורץ), יעל יצחקי (שפר), אשר אלון, ביתה בירה (אופרי), דגנית חרובי (זיבצינר), אביבה שורץ (דרומי).
שרועים מלפנים: ניצן רענן, נמרוד שורץ.

עם הזמן נהייה לנו
צפוך בעצץ שלנו
ואף אחד לא חשב
לשtotל אותן
בעצץ יותר גדול
או באדמה

ג ע הלידה היה נראה על המדרשה האליפטית הגדולה בין הכותות.
עמדנו בטור, לפि הגובה מבון, שמונה בנות וארבעה בניים, אחד מהם שחקן חזוק חדש בשם דוד שטיינר.

אם מסתכלים על הרוב המוחלט של הבנות, כמו על המבנה הגנטי של הכתה, זה מסביר הרבה דברים, בעיקר את האופי הזוהר שלנו. אף פעם לא היינו מופרעים בעיקר ילדים טובים שרצו להיות בסדר.

ואם לא - אז שמות היישר מתוך ארץ ישראל היפה כמו יעל וכרמל. נולדנו כבן מותך ואל הלינה השיתופית אל מלכה של מטילות חזות השולטות בכתים עם שני אגפים.

מיישו בכלל יודע, או זכר, שאנחנו הצלנו את פינת חי? את הפגישה שבאה הסבירות לנו, שאמנים אנחנו עוד בכתה ד', אבל לכיתה רותם אין בכיתה יכולת או חשך לעבד שם יותר?

אנחנו כבן הסכمانו. אנחנו לא היינו כיתת רותם, שעושם מה שבראש שלהם. אנחנו היינו בסדר, או אולי פשוט חוננים. בכל מקרה, עבדנו שם די קשה, והזינו לא מעט זבל עיזים. אז כיתת רותם, שבינו לבין היותה חסירה בכתה, היו גדולים עליינו בכמה מידות, ואיכשהו הם גדלו מהר לגילם, ואנחנו באותו יחס אבל הפוך - גדלו לנו לפחות מדי. ככה שלא הייתה הרבה תקשורת, חוות מלחמות מיתולוגיות וצביונות בחופשים.

מתה亭ינו הייתה כיתה שיטה, כיתה דומה לנו באופי, עם רוב קצר יותר מתון של בנות. בכל מקרה, ההרכב שלנו השתנה, הרי היו ילדי חוץ, לא? ואל נמרוד, מאיר, ניצן, וגם גיל, הצטרפה שירת ילדים - בעיקר בניים, שמעט מהם, כמו איתן ורונן, נשארו עד י"ב. אבל ילדי חוץ, מושג שנראה בעינינו אז טבעי, היו בדרך כלל פחות משפייעים ומשמעותיים. דבר שהווים אפשר בקהלות להבין. קודם כל, הרוי הם היו צדיקים לשוד איכשהו מחוץ לבית.

התהברנו וייצרנו את המותג דקל-שיטה, אבל לשיטה היה גם נתיב מטה, אל דגן, שנוצר מהשיעורים המשותפים שהיו להם ביחד, עוד שיינוי מהשינויים הקטנים שהיינו מתמלאים בגללם קוצים, אבל קיטרנו על הלינה המשותפת, לא העלינו בדעתנו לעשות את זה, ולפעמים היה גם כיף. אבל בדגן, פעמיים בשבוע, היו רק מנגבים את הבית! זה היה פשוט הורג אותנו. גדלו והגענו לגיל ההתבגרות, גיל שבו גם פרחים מובהקים מגדלים קוצים, אבל בהתחלה היה לנו כיף ביחד, רק שעם הזמן היה לנו צפוך בעצץ שלנו, ואך אחד לא חשב לשtotל אותנו בעצץ יותר גדול, או באדמה. היו דינונים עקרוניים על בית ספר אורי, אבל אף אחד לא חשב ברצינות שהוא יקרה מחר. היו יותר מדי עקרונות בדרך.

אבל הביאו את כיתה אלון, האינדריאנים, ומאו בית הספר נראה אחרת. מיישו אמר שהביאו את ארץ ישראל האמיתית אלינו, וכנהרא צדק, הם באמת פתחו אותנו לעולם שלא הכרנו, ולמדו להעריך עם הזמן.

בסוף דבר, בקושי יכולנו לסבול את ההרכב הזה, שנכפה علينا בלי יכולת לשנות אותו. אני בטוחה שבגלל זה הגענו למצב שכמעט לא למדנו. ישבנו בכיתה סתם, ובתחלית י"ב היה פיצוץ, וחלק מאיתנו הפסיק ללמידה. נשארו לעשות בגורות. בסוף השנה היה חג מחוזר, וזה היה הסוף הרשמי של כיתה דקל, אליו הוספנו תקדים, שאך אחד לא זכר, בכך שהיינו הכתה הראשונה שלא הסכימה להתקבל כולה באופן אוטומטי לחברות בקיבוץ, כמו שהיא נהוג אז.

זהו, יצאנו לעולם הגדול, ועזבנו את הקיבוץ ברובנו. התהברנו, התגרשנו, או לא, וילדנו ילדים, כמו כל האוכלוסייה בගילנו, למורות שהתחלנו בזה אחריהם באופן די מובהק. חברים נשארו לנו מהתקופה הזאת, באותה מידת שיש לאחרים, שגדלו בכיתת ההורם ולא דרבנו אותם כל הזמן להתגבר. ומה עוד? כמו שאפשר לצפות, למורות הכל, למורות שאנחנו בנו ארבעים ושש-שבע, נשארכנו כולם באיזושהי פינה בפנים - ילדים מכיתה דקל, שמחביםים במחן את הכלבלב שמצאו מפני המטפלת.

שיטה

מחזור י"ד, תשל"ט 1979

קורעים מימין לשמאל - בוריס ב"ס (מחנן), רוחי לב (מטפלת), רוני פוקס (מדريك בוגר), נועם פרומקיזן, אסנת סלע (וינברג), לירז אלדרן (גלא), דונדי שורץ, רחל אלון, דלית אדרתי (יצחקי), ניצני ברמק (AMILIA), רקפת רענן (גרא), ירון שומרוני.
יושבים מימין לשמאל - אורלי (דוידי) מאיר, מירב מאיר, טל בהיר (גוטהילף), דני מיזנער, אלי פיגן, יעקב אדרי, ניב כהן.

מי שלומד הוא נפולת.
בכל מה שהוא קשור
לעבדות כבאים הכתה
הייתה מתפרקת נפלא

ש

יטה, אולי זה השם שמרינו הרבה הרים היו קוראים לנו מאחוריו הגב.
הכתה היחידה שהביס את רוב המורים (חוץ מנלי ויין המenchet
ואראליה המורה לאנגלית). כתה עם "תותחים כבדים" תרתי משמע,

בלימודים. שש וחצי קמ"מ, שותים תה מוקומיים מלאומיינום ונכנסים עם
נעלי בית מהחרדים שביהם ישנו שלושה בחדר, אל הכתה המיוחלת, ושם ניסו
ללמד אותנו, למורות האוירה, כי מי שלומד הוא נפולת של נמושות. היינו
מטאטאים, עם רחל'י סוויס הטובה, את הרצפות, ואחרי זה שוטפים את החדרים
והכתה ובסוף מנגבים. תמיד זה הרהים, שככל מה שהיא קשור לעבודת כבאים,
הכתה הייתה מתפרקת נפלא - כי זה מה שהיא חשוב. כאשר בגרנו, תעודת
ההכרה שלנו בני נוער, הייתה גiros בן עשרה ימים לפודס, שם קטפנו, נפצענו
בידיים ונחבלנו, אבל היו ההפסכות עם המשקאות החמים, והפרדנסים שהיו
מחממים לנו את הלב.

זוכר לי בוקר אחד סגורי וגושם בזמן מלחת יום כיפור. עמדנו כל הכתה, עם נילי, על הכביש של הפרדס, עם
שלטים גדולים, "קפה ועוגות", והמטרה הייתה, שנעצוררכבים ומובילים כבאים בדרך לסייע לנו בחזרה, ונשכה את
הנהגים והחייבים בקפה ונכבר מהמאפים של החברות. רכב אחד ענק עם מיכלית, הבחן קצת מאוחר מידי בקבוצה
הקטנה שעמדה בגשם, וכשהוא החליט לעוזר, הגלגלים שלו ננעלו, והמיילית החלה להחליק הצד, ועוד מעת
היא הייתה מרסקת את כולנו. המזל היה איתנו ביום ההוא, כי הנהג השכיל לתקן את הגהה, והמיילית ממש חזרה לאחיזה
בכביש, אחרי שני גלגלים היו באוויר. אני ראיתי אז את הסוף, אבל הנהג ירד וצעק علينا, תוך שהוא שותה קפה
ומופג זיכרון בעוגות טריות. אכן, בוקר נאה בחורף 73.

והיו אהבות שלא יצאו לפועל וגם אלה שיצאו, הכל היה בשיטה-ה. היו גם הוצאות למקלחות של הבנות, והיוليلות
בهم הבנים השתכו קצת מזמן ועשׂו מעצימים צחוק - הכל כדי לזכות בתשומת לב הבנות, שאמרו תמיד ש"מהבנות
של שיטה לא יצא אף פעם כלום". מה שכן, הייתה לנו בר מצווה מפוארת, עם נועה פילד ויזו בוכסווילר המדריכים,
הגשר שלנו נפל בחזרה הגנרטלית, כאשר כל הכתה הייתה תלויה במצב כתובת "שיטה". העוגנים נערקו, ובמזל
לא נגרם לאף אחד נזק רציני.

שיטה הייתה כתה שהלכה לכל מני כיוונים: לא כולם גידלו ילדים ומשפחה, חלק נשארו או חזרו לקיבוץ לאחר
גילגולים שונים. נראה לי שיש אשת חברה וקרויידיסטית אחת, מטפלת אולטרנטיבית אחת או שתיים מוסמכות, אם
אני לא טועה, חמישה קיבוצניקים בכארה, אחד שגר היום בנחל עוז, ירושלמי אמריך עם רכב של "טייקונים" מהעסקים
שלו, אחת שהיה חי דת אינטנסיביים ומגדלת ילדים, אחרת שלמדה וועסكت בשיטת אלבאים וגרה במרכז הארץ,
עובדת היי טק מבוקשת, ועוד בטח ככל הנראה נכללים כאן מהארבע עשרה המופלאים.

אולי טוב לזכור בילדך חוות. אוריה לזר – הפרסי. דובי נסנបאים – הארגנטינאי רוני פינדו, אליו פיגין, זה היה
הפלפל והמלח האמתי!

דָגָן

מחזור ט"ו, תש"מ 1980

עומדים מימין לשמאל: יניב גלבדר, עדנה שורץ (עוורוד), שרון רוט, אהל בשוראי, אורלי פרומקין (קיניסו), אבנר בר-לב, תמיירה מורה (מור), רילי הלמן זיל, הגר כפרי (מלצר), בועז קלמר, ראהמה נשיה (קריג), טל ביריה, חנהלה גולדשטיין (אלמליה), איתני גורל, רענן בוכסויילר (כסלו). יושבים מימין לשמאל: צפי סיון (מטפלת), זינה חוטר-ישי (ילין), נעמה נתע (אברהם), ליאת קלמן, טוביה(גילדס) פישביין (זעירו), אסף שלוי זיל (מחנן).

ב

יתת דגן הייתה תמיד מהכיתות הגדולות בבית הספר המקומי הקטן. נכנסנו לכיתה ב' (א') הייתה בגן 12 בנים, כולם בני ארי, ועוד 8 בנות, מתוכן ילדת חוץ אחת. הבנים: אבנר ברדלב, רענן בוכסווילר, גיא צפוני, אהל בשוראי, בועז קלמור, איתי גורל, גילי הלמן (ז'ל), יניב גלבורד, שי שריג, רביב (כיום טל) בירה, שרון רוט ויורם צורף. הבנות: נעמה נתע, הגר כפרי, עדנה שורץ, חנהלה גולדשטיין, תמיירה מודרו, אורלי פרומקין, זיווה חוטר-ישי ושרהלה (ילדת חוץ, שהחזיקה מעמד איתנו ב��שי שנה אחת...).
הינו קבוצה מגוונת ותוססת. לא היה אצלנו רגע דל... בלי סקנדל או קרנבל, זכור לנו שאימנו עליינו שאף מטפלת לא רוצה לעבוד אצלנו!
בכיתות הגבוהות השתנתה התרמית שלנו מכך, ונחשבנו לכיתה רצינית ולומדת.

במהלך השנים הצטרפו אלינו: טוביה (גולדיס) פישביין - בכיתה ד', וראומה נשיא (קינג) - בכיתה י'. בכיתה י"א הצטרפה אלינו ליאת קלמן, ילדת חוץ.

הדבר המיחד את כיתה דגן, היה הייציבות של המהנכים שלנו: שרה רייך, הזוכה לטוב מההשכמתם בبوكער לצפות בציורים, מטיולי יום שני, ובמיוחד מהל�ם המתווג שלה בשבת בبوكער (!). אסף שלו, הידוע באמרות הספר שלו ("את יודעת חשבון כמו אני יודע לרകוד בלט"), או "אם לא נתחיל לא נוכל לגמור" ו"טיפש כמו ברוז"). את שני המהנכים שלנו מאד האבנו, ונדמה שהם תרמו הרבה לגייבוש הקבוצה, והפכו אותן ל"בני אדם". רכשנו להם כבוד רב. המטפלות התחלפו יותר, אך היו כמה שליטו אותנו בנאמנות: ג'ין מילס - שהייתה עומדת ברגליים משוכלות תוך שטיפת הכלים, ומספרת לנו סייפורים מפחידים ועסיסיים על המכשפה שאכללה את הירח, והמציאה לכולנו שמות... דליה בהיר - שהייתה שומעת אותנו בלילה מביתה הקרוב ב"משמר הגבול", ובאה "לעשות סדר"... דליה ברקאי - המקסימה והצחקנית, שלימדה אותנו לקלל רק "קייבינייפני"... ציפי לב - האהובה, שעשתה לנו בהקומות חוגי ציור, ואולי בזוכתה רבים מאיתנו אמנים ומעצבים... וצפי סיון - שליותה אותנו 5 שנים בשנות גיל ההתבגרות, ושמרה תמיד על אופטימות.

כיום יש לנו: עורך דין באנגליה, מעצב בכיר ומנהל בראשות העתיקות, איש מחשבים בניו יורק, מרכז משק, שופליסט, צלם-אמן-גרפיקאי, מורה ומרצה, שיפוצניק, גנטה, מזכירה, טבחית, פדיקורייסטית, גרפיתאית, דפוסנית,
...
*רשימה לא מלאה.

הינו קבוצה מגוונת
ותוססת. לא היה
אצלנו רגע דל... בלי
סקנדל או קרנבל

עומר

מחזור ט"ז, תשמ"ב 1982

עומדים מימין לשמאל - שלבי אלכז, כרמל לזר, ליורה, אמיר שלום, גלית שטינהרט (נגר), לימור מזרחי (חן), יערה סויס (צירמן), תמייר אופנהיים, רונית אל-مولם, נאות בשוראי, חסיה בוכסווילר (מחנהת), ענבל רייך (אלון), אשדה חיון (בלו). יושבים מימין לשמאל -

עופר מימון, רונן צמה, יוסי בכיר, רוני אלון, לילך הברון (קיפניס), רותי לב (מטפלת), מיכל מאיר (לי), סילביה אוחזון, אסי באבא. שוכב מלפנים - עין חיון.

(חסר בתמונה: קני שורץ).

זכרון משותפים,
חלקים רעים
חלקים טובים...

וראים לנו עומר עומר עומר עומר ולא כדRELעומר, רק עומר עומר,
עומר... שיר מסיבת סיום כיתה ב' (אחרי שלמדו על כדRELעומר)
ששרנו בהמון התכוונות לפि המנגינה של קוראים לה ליבי... והמלחים
הפשות שלו והלא משתמשות לשם פנים אחרות, נסחו בנו המון גאותה.
או מהו העומר ביד?

17

היום ממורי גיל 40 (פלוס) אפשר כבר לנתח ולנסות להבין איך קבוצה של
ילדים, שמות ופניהם, חלקו יחד חיים שלמים, יום אחר يوم, 24 שעות ביממה,
כל כך הרבה שנים. ומה נשאר בעצם היום מאותה פיסת חיים משותפת, מהיחד
זהה האינטנסיבי הcpfוי? בערך, כנראה, זכרונות משותפים, חלקים רעים חלקים
טובים אבל... כולנו עומרים!!

עד התיכון, אמרת כיתה עומר והתכוונת לו: רוני אלון, תמייר אופנהיים, יוסי
בכר, עידן חיוט, קני שורץ, רונן צמח, אשדרה חיוט, לימור מזרחי, לילך הברון,
מיכל מאיר, גלית שטיינהרדרט, יערה סויס, נואית בשוראי, ענבל רייך.

זכרונות ברורים -

בכיתה ב' אנחנו עם עופרה נתע (זיו אב), אמנם לשנה אחת, אבל בלתי נשכח.
אחר כך מגיעות 3 שנים חייטיות עם יעקב ברקאי ז"ל, המחנן הסטגוני ששורג לנו כובעים, מטגן לנו סופגניות
ותפוחים בהשכבות, שצובע לנו את הקירות בצבעים עזים, שזרק علينا גירים כשאנחנו מפריעים, ומפיק מאות
סטנסילים ריחניים וסגולים.

זכורות לנו היפך מסיבות סיום השנה בהן, יעקב הוא השחקן הראשי ואנחנו עוזרים על ידו.
דינה שטיין ופנינה אבני, מתרגלות איתנו התבגרות קשה בכיתות חטיבת הביניים. את גידי שב ורותי לב מתגרים
באחדות שתיהן כיתות ליחידה אחת מادر מעניינת ומדוברת, לא ברור אם מאוד מוצלחת.
כך מצטרפת אלינו קבוצה בשם עומר ב', שעוברים בה ועוזבים אותה לאחר השנה, אך זכורים וייצבים בה עד
סוף י"ב ומעבר לה: סילביה אווחין, אסי באבאי, אמיר שלום, שרלי אלבז, רונית אל-מוסלמים, קרמל לזר, ועופר
מיימון.

ועוד לא הזכרנו טוילים, טוילי חטיבה מפרכים במדבר באמצעות קופאים, ובימים בקורסי
הולכים, וננו כבר מתי מגיעים, ולילך משביעה אותנו: אל תזכיר בהם אף פעם בערגה, אל תשכח את הסבל הנורא,
גם אם הזכרון חמוקם, וגם אם יעברו עוד 100 שנה.

את י"ב אנו מסיימים עם חסידה בוכסויילר, עם הגישה הסבלנית והסובלנית, שהinicאה אותנו בשנה האחרון, ואיתה
נולד הרעיון של עבודה תמורה טיל לחו"ל (ולא למבחן השמדה).

בהפקת ענק, בחג מחזור, אנו מציגים מחזמר סטיל סיפור הפרברים, בצורת דרמה רצופת משבדים, המתරחשת
בכלול, בין שתי קבוצות תרגולים. (כתיבה ובימוי נעמי שורץ).
המסדר: ניתן לגשר על כל הפעורים, כיתה עומר המאוחדרת מדגימה אינטגרציה במיטה.
התחלות קשות, הסוף הוא טוב.

האמנים ?

МОקדש לכל העומרים א' ורב' באשר הם.

חרוב

מחזור י"ז, תשמ"ג 1983

עומדים מימין לשמאל - צפי סיון (מטפלת), יורם בר-סיני (מחנך), נוגה קרייצמן (מדביר), יפעת שטינחרדט (נרקיס), הילה עברי (האות), עמרי עצמוני, יובל לוי, אביתל בר-לב (גלא-עוז), רבקה בכר (מנור), רן כפרי, חגי צורף. יושבים מימין לשמאל - נתן חרובי (פלג), מיקל וייז, גונר אלדן, שכבים מימין לשמאל - עמית בירה, גל שרמק, גל כהן.

ה"כיתה" לא הייתה רק כיתה
הليمוד אלא כללה גם את
הילדים שבהם ישבו...

חדר

יתת חרוב "נולדה" בשנת 1972 כshed-16 ילדים נרגשים, בוגרי הגנים השקד, חצב וכלהן עלו לכיתה ב'. אחרי ה"ת", תה, תח את השער פתוח' הילכנו לכיתה שלנו, שהייתה הכיתה הקטנה לקופיאדה. המהנכת שלנו הייתה רק כיתה הלימוד אלא כללה גם את הילדים שבהם ישבו, את חדר האוכל שבו אכלנו את ארוחות הבוקר והצהרים, ואת המחלחות. בכל בוקר, המטפלת הייתה מעריה אותנו בשעה 6:30 והיינו מילס ורחל מנו. ה"כיתה" לא הייתה רק כיתה הלימוד אלא כללה גם את הילדים שבהם ישבו, את חדר של ההורים, עד אחרי ארוחת הערב. בערב היינו חווים לכיתה להשכבה. את אלה נטח החליפה נעמי שורץ, שהינכה אותנו 5 (!) שנים, עד סוף כיתה ז'. נעמי למדה אותנו בצורה מאד חוותית, עם כרטיסי עבודה מדחמים והייתה מקריאה לנו ספרים (מי מאיתנו לא זכר את "תותחי נברון"?). במהלך השנים האלה, היו לנו מספר מטפלות, ביניהן מרינט מיזנר, שהייתה איתנו כמה שנים. בעיקר אהבנו שמרינט הייתה מתרגמת לנו סיפורים שהיו כתובים באנגלית. ההופעה של בר המצווה שלנו עסקה בסיפור התנ"ך, ונכתבה על ידי נעמי שורץ, כאשר השירים הלחינה מימי קלמר. למשל בסיפור אדם וחווה, נטח חרוביו הייתה הנחש, והיללה עבריה הייתה חווה, ובסיפור נח והמבול, גל כהן ונגה קרייצמן היו נח ואשתו. בהמשך השנים, מחנכים נוספים הגיעו לנו היו יואל מגיד, רונית פלוטקין ווורם בר-סיני, והמטפלות היו רותי לב וצפי סיון. לקרה סוף בבית הספר, כיתה חרוב התאפיינה בהרבה "עמלנים", שביקר עבדו, והיו מגיעים רק לשערי חברה וקבוץ. במהלך השנים היו הרבה ילדים שהצטרפו אלינו לחיל מהתקופה וביניהם: מרדכי שור, אילן מנחם, גבריאללה חזיבינסקי, מאיר חמד ומיכאל ויין. החל מכתה י' הצטרפו לכיתה גם תלמידים מהמוסבים שבאזור, שלמדו יחד איתנו עד סוף י"ב. סיימנו את כיתה י"ב בשנת 1983, חלק מאיתנו עשו שנת שירות וחלק התגייסו ישר לצבא. כיום 8 מאיתנו חיים בכארוי ו-8 מחוו לבארוי. לכלנו ביחד יש 30 ילדים.

כיתה חרוב התאפיינה בהרבה "עמלנים".

תומר/שיזף

מחזור י"ח, תשמ"ד 1984

שורה עליונה, מימין לשמאל: שירי זורע (לינגור), נدق רוט, אוהד סיון, אייל חוברה, רז חכימ (בן-עמי), עמיחי אלון, גולן אבנֶר, בשמת דברי (בורשטיין), שורה תחתונה, מימין לשמאל: הראל יצחקי (מוריד), ליעד ברקאי, הלל יצחקי, עמית לוי, חיים בוזלי (ווגב), מאירה נווה ז"ל (מטפלת), סחר קלמר (רותם), אמנון חוטר-ישי (מדרי), תרזה חיות (צורף), חסידה בוכטויילר (מחנכת), אירית עברי (שאלתיאל) (מטפלת).

שומרת, שומרת,
נכns ל' יתוש
לאו...
ן

חר ה策ירם של פורענות: תיאור האירועים שהביאו לבחירה בשם "תומרד-שיוף". הבירה: הדמיות המתוארות להלן הן אמונות לחולין, אך האירועים שונים, כדי למנוע את זיהוים בידי אירועים אחרים.

הכל התחליל באותו יום קץ לה, אם כי יבש, בראשית שנות ה-70 מאוחרות, בשעת אחר-策ירם מוקדמת. הרוח טילטה את צמרות האקליפטוסים, וريح חריף עלה מהדרשים שזה כוסחו (אבל זה ממש לא קשור). הדור היישן, שהיה נול, ה策יף בעצתיים את המטבחון. מעבר לקיר התיצב מישו מול האינטראקום וקראו "שומרת, שומרת, נכנס ל' יתוש לאו...". הלו, שאת ספקותיו בקשר לתובונתה של מנוחת策ירם שמר בדרך כלל לעצמו, החליט להתגנב בשקט מהחורי החתוול פיליפס, ולעשות לו "בה". החלטה הנמהרת הביאה לתוצאות מפתיעות, אך מרתקות לכת. פיליפס היה אמן זקן, אך עדין עירני ובבעל אינטלקטים חריגים כשל חתול. הוא מיהר להסתובב, ושלח שריטה ממוקדת בפוץו של הפולש.

אחד חש מיד לעזרת חברו לכיתה, וניסה להערים על החיים הפראיים בעקבות "שריפה", שריפה, מה שהיא רמז עבה לשמייה של סהר, שהתקחה באופן ספונטני ועלתה בלילות, בזמן שישירה הארווד של שירי נתפס במאורור (כוכם גרו או בית משותף, ונহגו לлечט לישון בהשכבה, ולקיים בהקמה). ואו ליעד, שחוור בדיקת משליחות ממושכת בקנדה, מיהר לטפס על מגדל השמירה ליד מגרש הכרוד-רגל, כדי להכין מלכודות לבנות. אך הכוונה בור לחבירו יפול מהсолם ויישבר את ידו, שהיתה בגבש למשך מספר שבועות, מה ששיבש באופן ניכר את ההכנות לקרה אליפות הדרום בג'ידו, מפני שהיתה הצפה בוואדי של רעים, ואף אחד לא הגיע.

בעקבות כל זאת, החלטה בשם להתחבא באסם, ולא מצאו אותה הרבה זמן, מה שגורם כמובן לעמידת לרדת ל-100 שכבות סמיכה, במקום, ללא התרעה מוקדמת (זו הייתה התערבות). בסוטו להקדים רפואה למכה, יצא איל (חוברה) ביוזמה מפתיעה, והציג לחת את כולם ל"borger-ראאנץ", כי אח שלו אחראי על הסניף. לרי היו הסתייגויות, אך מאוחר יותר שינה את דעתה, ושבה את השיא הארצי ל-50 מטר פרפר, שלא נשבר עד היום.

במקביל, החל להתפתח ויכוח סביב השאלה, איך בדיקת מבטאים את שמו של טקס וילר, גיבור המערב הפרוע. תראה, שבמוחה עדין הדר המשפט המטריד "יריפיט, איגין" משיעורי האנגלית עם תמר ווילר, בחורה להישאר ניטרלית, כאשר לפטע נשמעו קולות נפץ עזים מכיוון CITATION הלימוד. התברר שגולן ניסה להכריע את הדיון תוך שימוש בנפוצים וכותבות אש מאולתרות.

עמייחי, שתמיד ידע להרים את הראש ולהסתכל על כל המגרש, ניצל את המהומה שנוצרה, והסתלק עם קופסת העוגיות (ויש הגורסים: שוקולד). למולו, באותו רגע החלט חיים (יוגב) להתעורר, ולזוכות אותו מחשד ראיות, שבסלב הזה כבר מילא היו טמון עמוק בבטנו. מה שלא מנע מנדב לzonk על הסוסה דינקה, ולרדוף אחריו עד לחמות היישנות.

כתוצאה מכך התפצלת הכיתה לשני מחנות: חלק רצוי ללכט לעשן сигריות בבורנק (אבל לא לחת לריאות), בעוד אחרים העדיפו לראות סטיב אוסטין, ולהמתין להתפתחויות נוספות. בסוף הוחלט ללכט על השם "תומרד-שיוף", שהוא קוצר וקומפקטי (הכל שמות של עצים, כמובן).

עירית

מחזור י"ט, תשמ"ה 1985

עומדים מימין לשמאל: לאה הלאלי, אילן חדד, דוד כהן (מחנה), זיו שופן, סיילית גנץ, תמר שלוי (מחנכת), יוסי מלול, מיכל מימון, ניסים אלמקיס, תמי שבתאי, מאירה.
יושבים מימין לשמאל: גיורן סרב, יוסי אלכבר, אמירה דדו, אמריר אייכהולד, זהבה אבוטבול (מחנכת), אורי גיאת, שרה ברוך (אמית), רחל גבאי.

גענו לעליית הנוער, כדי להצטרף לכיתה בבית-הספר קיבוצי. הודיעו לנו שאנו מוצאים לבית-הספר בכארי, כיתה "מוצמדת". זאת אומרת, כיתה שכולה ילדים. בסוף אוגוסט 1981 הגענו לבארהי, 25 נערים ונערות, בני 14, לכיתה ט'. היוינו מבולבלים ותוחים - מה טומן לנו העתיד. כל אחד בדק את השני ואת המבוגרים שקיבלו אותנו. כמעט כולנו באנו מאזר המרכז - תל-אביב, יפו, ירושלים, באר-שבע, ומספר נערים מ Alias. קיבלו אותנו באהבה יעקב צמח - מורה-מחנך, ותמר שלוי, מטפלת-מחנכת. חברי הקיבוץ אימצו אותנו, ואליהם הلقנו בשעות אחר-הצהרים - "שעות הלידים".

הערבים היו חופשיים, והמחנכים השתדרו למלא שעות אלה בפעילויות חברתיות, ובחכנת שיעורים, למען שלא נעשה שטויות. היו אסיפות, ערבי כיתה - עם פיצות של תמר, וופלים שקיבלנו - שנים לאחד. פעמים בחודשים יצאו לימי כיף בתל אביב, לסרט, או למופע. קיבלנו 5 שקלים ל"bijou", אבל מי שקנה סיגריות, תמר החרימה לו אותן. זכו לטובה הטיוולים, ביניהם טויל גדול לסיני. היו חוגים שונים בשעות אחר-הצהרים - רכיבה על סוסים וכו'. הקמננו ועדות, והשתדרנו לנחל את חיינו, לפעמים בהצלחה, ולפעמים לא כל כך. אך המהנכים עמדו מאחורינו. לאט-לאט התגבשה הכיתה, נוצרו זוגות, מהם נשואים היום והורים לילדיים. לאחר בית-הספר והצבאה, רוב החברים עזבו. נשארנו בכארי זיו שופן ואילן חדד. שנינו מרכז ענפים וקשרים למקום. אלה שעזבו, עד היום זוכרים את תקופה החינוך בכארי, כתקופה המעצבת את חיים. רובם בארץ, הקימו משפחות והם א祖חים טובים במדינת ישראל.

היו אסיפות, ערבי כיתה
- עם פיצות של תמר
וופלים שקיבלנו שנים
לאחד...

חרצית

מחזור כ', תשמ"ו 1986

עומדים מימין לשמאל: יותם סוייס, נועה משא (פלדנר), אלה סוכמן (ביבר), גיא קישון, עופר אלון, שי דוידי, ירנן פלד, סייגל מזרחי (שלזינגר), סייגלית גת (סלמיניס), רעות לוי (ילנד), שחר עצמוני, ענת פרומקין, שרון שני.
יושבים מימין לשמאל: דותן בוכטווילר, דני בק-צבי (מחנן), עופרי קפיטנוב, אילנה (אלין) גולדשטיין, אילית חכימ, רחל קראוניק (בנאקווט).

ח

פרספקטיבת השנים, מסתבר שזיכרוני לא נעשה צלול יותר. עברו הרבה שנים מאז שנת 1986, בה סימה כיתה "חרצית" (20 ילדים וילדות) את בית הספר התיכון בקיבוץ ארי (מחוזר ב'). כפי שהראו לנו השנים שבאו אחר כך, הפכו ל모וצר מוזיאוני, שכותבים עליו ספרים, עיתונים ומהזות, יוצרים עליו יצירות אומנות - ילדי הלינה המשתפת. "ילדים אנחנו כבר לא" כיתה "חרצית" פוזרו לכל עיר כמו זרעי הסבא (פרח היסוד), שנהגו לנשוף עליו ילדים. מעט מאוד נשארו בבארי, רוכנו נשארנו בארץ, שתים מאיינו נמצאות בחו"ל, חלקנו, סביר להניח, שמרו על קשר חברי גם מחוץ לקיבוץ, חלקנו לא שמרו על קשר גם בתוך הקיבוץ. כיתה "חרצית" הייתה מרכיבת מאינדיבידואלייטים - כל אחד מאיינו, יחיד ומוחדר, כך התבגרנו - כל אחד בדרך הלא, המשיך את חייו, כאילו לא היה חלק מכיתה שקרו לה "חרצית".

הפכו לモוצר מוזיאוני
שכותבים עליו ספרים...

עומדים שורה עליונה מימין לשמאל: חמי בכיר (ברוך), אילן חרובי, נתע אפטלון (ברוך), ענבר אבנרד (ולסקי), גלעד בהיר. יושבים בשורה האמצעית: זהר כסלו ז"ל, יגאל שטרית, לייאת רוט, אמרה רבטל (ליוי), נרקיס צורף (הנד), אריק קראוניק. יושבים שורה תחתונה: ניר שרמק, דליה לוי (מטפלת), ארון בירה, רעה וותם, לילך שפר (חוּד), סתיו ברקאי (אדר). חסרים בתמונה: אורן פילו ולאה אולאי.

תח! תח! תח!
השער פתח!
 כבר סיימנו את הגן
 וללמוד הגיע הזמן!

.1976

שישה עשר ילדים בחולצות לבנות ושינויים חסרים, מצופפים סביב חוטי קרפ צבעוניים הקשורים לדגל חום (ודי מכוער, אם מותר...)
וצוחים בהתרגשות: "תח! תח! תח! את השער פתח, כבר סיימנו את
הגן וללמוד הגיע הזמן. תח! תח! תח!" ... מנוחה קלמר מבצת, ענפי האספרגוס
המעטירים את השער קצת דוקרים, ובא שליל לא מפסיק להתלונן, בעודו רץ
בין שתי שורות ארוכות, אני רוכבה על גבו, ילידי בית הספר חובטים בנו במרץ.
מגיעים לכיתה; מתבן לסמטרותים, מתבן למגפיים, שלוש מדרגות ונכנסים.
על הדלתسلط מבטיח היגיינית: "בכיתה הדר - תמיד נחדר". משפט שלא תמיד,
אמנם, עומד ב מבחן המציאות אבל, מצד שני, אי אפשר להכחיש שהוא נחשב
חרוז לא רע אי שם באמצעות השבעים.
לינה משופפת. הוא כייתי מורכב, מסובב, מעורבב, שנוטן מים מרוחים וגם
ימים של שרבי... רוצים.

לאורך השנים תמנות, זיכרונות, עליות וירידות... המונם מפגשים והרבה פרידות:
נפרדמים מאסא בר-סיני, אוריית בכר, דברה שור, יIRON שטח, ומאות יותר גם מנוחה שורץ... קולטים את לילך,
ניר ונטע... ובಹמשך גם את יגאל שטרית... חולקים רגעים ארוכים עם אמירה ולאה... ורגעים קצרים יותר עם ציון
ושלומית.

מתהננים (פה ושם) על ידי: במבי ברק, ריקי אמיתי, שוב במבי, אורי בן-צבי וזהר כסלו זיל.

מורים מגיעים ונסים על נפשם (ובוואו נזכר לדגע בפנחס, המורה לחשבון).
מדריכים באים והולכים: אshedah חיות, קני שורץ, יובל והילה, חיים (חויחה) אילין, אבי צור. מטפלות אמיצות,
מציצות ויורדות למחתרת: רותי עופר, יפה בלואו, יונה פריקר, אירית עבריה, צילה קרן, שמה שנוי, דלית יצחקי,
יוכי אלון, אורלי מאיר, קמליה ועוד...

ורק אחת ויחידה, מלוהו אוטנו מהיום הראשון ועד לשנייה האחרון באהבה ללא תנאי, בקשיות רכה ובמבט חודר,
עם עיניים בגב וגלי שקרים מצמרד (עד היום, כשאנחנו פוגשים בה על המדרכה, הלב מתרgesch ומהסיר פעימה):
דליה לוי שלנו, שידעת להפוך פראי אדם לאנשים, כמה לעוגות שמרים, ושיעיר פרוע לאלפי צמות עם סרטים.

.1987

חג מחזור. ביתה-העם הומה אדם, הסתיימה ההופעה, המושג " אנחנו" גם. נפלטים החוצה אל הערב החם, ויוצאים
אל הדרן.
הדרך לאן?
17 נערים עמדנו שם על הבמה - 17 בניים ובנות.

.2006

ספרית מלאי: מלחיצת מאיתנו נשארו בבארי (גיל בוים, אריק קראוניק, יגאל שטרית, אורון בירה, תמי בכר-ברור,
ليلך שפר-חדד, רעה רותם, נרקיס צורף-הנד, נתע אפטלון-ברור).
מחיצת מאיתנו עזבו (ענבר אבנדי-אלדר, עידו (גולד) בהיר, אילין חרובי, ניר שרמק, לייאת רוט,
אה אולאי, אמירה, אורן פילון).
35 צאצאים תרמו לנו לעולם, נכון להיום.
ההינו - או חלמנו חלום?

עשרים שנה, כמעט מאז אותו ערב בו הפסיקו להיות כיתה, והפכנו לעוד דגל בין שורת דגליים מאובקים,
הניצבים על הדשא הגדול בסופו של כל אוגוסט.
עוד קיץ עבר, עוד מלחמה בטעם של אבטיח, ים וחול.
זכרון מהעבר - אבל מרגיש לי כמו אתמול.

אגוֹז

מחזור כ"ב, תשמ"ח 1988

שורה עליונה, מימין לשמאל: רינת סיון, רבകהלה קרול (מטפלת), אורית גלבורד (כהן), שלומית נתע, שני מילס (יטח), קרן לב, כנרת מייזנר (דוידי), שירlei בויום (ויטס), רחל ויידמן, ערי אבני (רביבר).
יושבים, שורה אמצעית, מימין לשמאל: נמרוד משא, רוזן, פז לב, עמירם לוי, אלדר לוי, עודד פרומקין, צחי דבורי, מור מנור (סימונס).
יושבים למטה, מימין לשמאל: עופר תבור (מדרך), אורית בן-צבי (מחנן), אלון כהן, גידי סוכמן, נתע קפיטנוב, נעמי בכיר זל, שלומי נשייא.

"אגוז נשארה אצלך ברם..."

מרות שנחוג לומר ש"אין הנחתום מעיד וכו'", אני לוקה לעצמי את הזכות לומר כאן בפה מלא, אני חושב ש"אגוז" הייתה אחד המחווריים המפוארים שידעה בארי בשישים שנותיה.

איפה עוד תמצאו מחוור שרוב נציגו זוכרים, כמעט עשרים שנה אחרי שנפרדנו, את מספרי הבגדים אחד של השני (מitty - 11, רינת - 13, אלדר - 28, פומקין - 25 - ואני יכול להזכיר כמה שתרצו). נכון שהתקופה הייתה קצרה אחרת, והכיתות שמסביבינו לא היו מבrikות ("הדר" היו מופרעים ואת "ארז" בכל מקרה אף אחד לא ספר), אבל בכל זאת, נחשנו לפרא נדר יהסית לתקופה ההיא. והיינו טובים, בעיקר בגלל שהיינו המחוור הראשון בבאר שלם יותר מאשר עבר, ובזמןנו - זו הייתה מהפיכה אמיתית. עישנו כמו כולם, ושהנו כמו כולם, אבל הצלחנו ברובנו להוציא בגרות - די מהורבנית במושגים של היום - אבל

תעודת בגרות אמיתית!

מ"אגוז" נשאו בבארי טבעי, שלומי, כנרת, שירי, אורית, מורה, שושו, מitty, עדי וצחי. היו גם שעוזבו (אבל בטוח) יזהרו כמו אלון, נמרוד, גידי, רחל, קרן, עמירים ורינת, ויש אפילו כמה שנסעו לחו"ל כמו פז, רוז, עודד ואלדר, שכמו שאני מכיר אותם, גם הם מתים לחזור כבר.

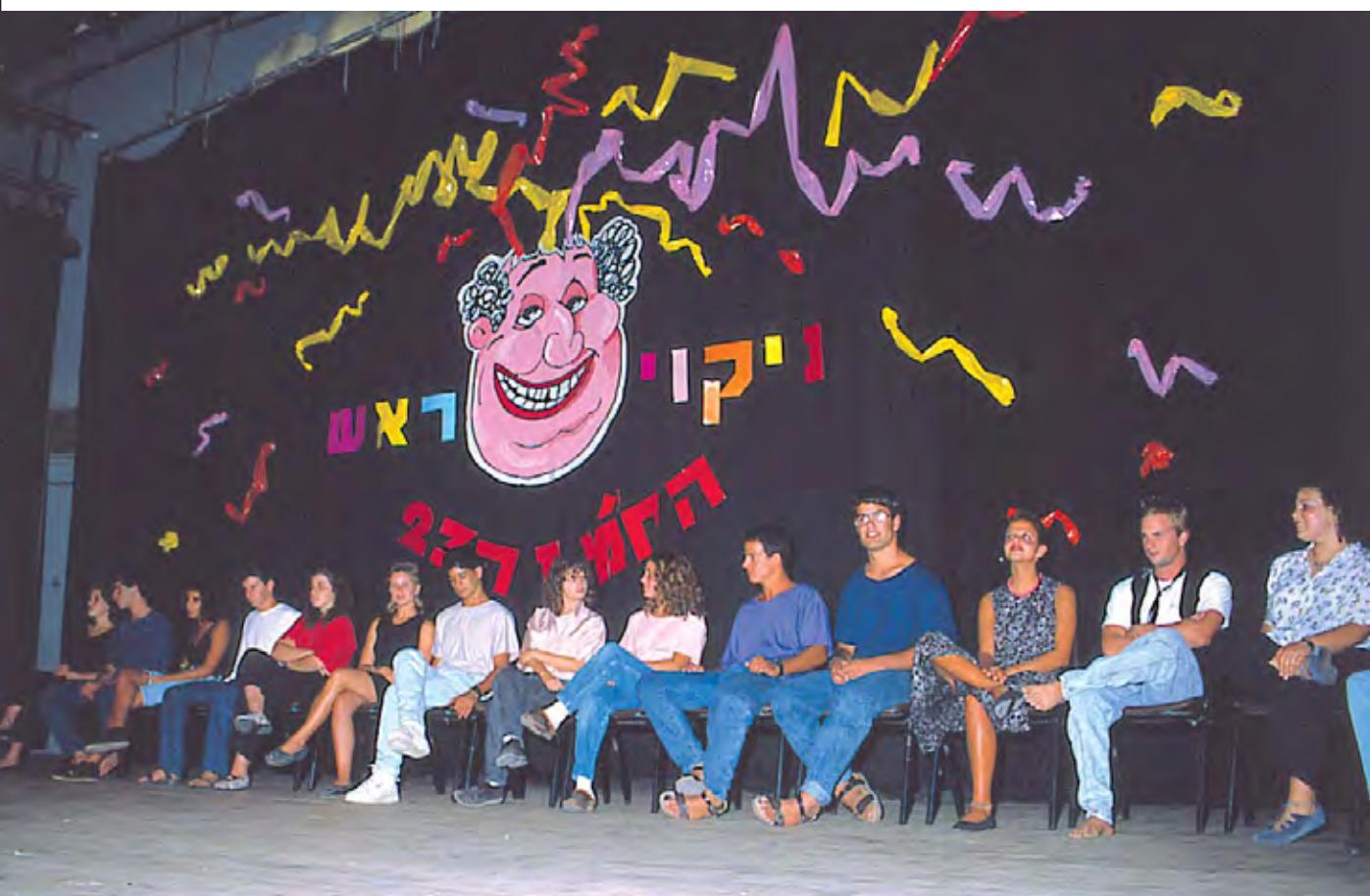
יכול להיות שנשארתי קצר ילדותי, יוכל להיות שאני סובל אולי מעודך רומנטיקה נוטטלגית, אבל "אגוז" נשארה אצלם. ואני מתגעגע כל הזמן. אני מתגעגע לחופש שהיה לנו - ולחברות, ואני מתגעגע לזה שעשינו מה שרצינו, ושהלכנו להורים רק בשבייל לאכול, ולא בגלל שהיינו חיברים. ואני נזכר ב"שומרת בואי לאגוז", ובזה שההר כסלו זיל, האחת והיחידה, הסכימה לנו בימי ראשון להשאר ערים אחורי כיבוי או רות, בשבייל לראות את "דאלאס", ואיך מיליל - הרועה הגרמנייה השחורה שאימצה אותנו, הייתה לכלבה היחידה בבארי, שאורי בז'ציבי הסכים לה להיכנס לכיתה ("היא בלבד כי מבינה יותר טוב מרובכם..."). ואת נועה בריל, המהנתה הראשונה שלנו, שהיתה מושדרת לראות אותה כמחנכת של הבנות שלי, ואת נעמי, שבילדותה "אגוז" כבר לא תהיה שלמה אף פעם.

איפה עוד תמצאו מחוור שרוב נציגו זוכרים, כמעט עשרים שנה אחרי שנפרדנו, את מספרי הבגדים אחד של השני...

ארץ

מחזור כ"ג, תשמ"ט 1989

מימין לשמאל: רוני רותם, עומר אבן, מירב נשיא (קינגד), אשרי נווה, טל עצמוני, יעל נחום, דבורה יסינובסקי, ישי סויס, מרום מינסקה (סאייג), שירי אוסטרובסקי, זיו קרייצמן (קרן), אדרה כהן, דורון שבב, זההר אפטלון (לב).

עוד הרבה שנים אחרי אותו בית ספר
נחפש את אותו הטעם שנדרך לאצבעות
ומעל השפתיים ומסרב בעקשנות
להি�שתף בזעם הזיכרון והשכח...

זהו, אנחנו בפנים, עומדים
זקופים תחת כנפיו וענפיו
של 'הגדלע' הענק שלנו,
מלאים באמונה ובתקווה
אמיתית שהכל יהיה
בסדר ...

T יזכיר 1: יום ראשון של ספטמבר אחד, לא חם ולא קר, רוח קלה של התחליה החדש מנסצת בקבוצת האורנים שמאחוריו המרפאה. אני לובש מכנסיים קצרים וטישרט לבנה חדשה, עליה יושב עץ גדול וירוק, מוקף מעגל יירוק, שמתחתיו כתוב באותיות יירוקות "ארז".
אני זכר גואה גדולה באזורי החזה, מהולה בחשש מה מהלא נודע, וממסדרון ההפיקות שהחל להתmailer בכוגרי בית הספר, וסתם חברים. אני מטפס על הכתפיהם של אבא, נצמד לצוואר, כאילו היה צמרתו של עץ גדול וחוזק במיוחד, ולפניהם שאני נדבק לו לעורף, אנחנו מתחילהים לזרע ביחד עם המון כפות ידים, שספק מכך ספק מלטפות את ישبني וגבתי התחתון.
 אנחנו עוברים דרך שער הבוגונבליה בשלום, אני נפרד בפעם האחרון מצווארו הבטווח של אבא, ונעמד ביחד עם בן כיთי החדשים ליד דגל הכיתה הגדול שלנו. זהו, אנחנו בפנים, עומדים זקופים תחת כנפיו וענפיו של 'הגדלע' הענק שלנו, מלאים באמונה ובתקווה אמיתית שהכל יהיה בסדר.

זכורן 2: אחרי הטקס אנחנו יודים לביתה עם ההורים, מרימים כוסיות פלסטיים חד פעמיות מלאות בנוזל חום ומר, ומרגעים עם עוגת שוקולד מתוקה, ממשAIRה סייננס על הידים ומעל השפתיים. אנחנו מתחלקים לחדרים, שם מחות לנו ארבע מיטות מכוסות בכיסויי כד בצלע כחול כהה, מעליין תלוים ארבעה מדפי עץ כפולי קומה. בראש המיטות שרפבי עץ לבוד, מצופה פורמייקה מבrikha בגזון אגוון כהה. במרכז החדר, צמוד לקיר, ניצב ארון מצופה פורמייקה לבנה עם שתי דלתות גדלות, המכוסות על ארבעה תאים גדולים, ומעליהן, שתי דלתות קטנות, עם ארבעה תאים קטנים. לכל דלת נצמת ינית מתכת עגולה וכוספה. בתוך כל תא של החלק התחתון, מונחת שמיכת צמד בעלת גון ורוחני, ועליה סט מציעים חדש. בהתאם לעליונות, דוחות ארבע שמיות צמר גפן. אנחנו נפרדים מההורים, נכנסים לכיתה, ופוגשים את דליה, המהנכת שלנו, אמונה השניה והאחרונה לממלכת הילדות. לדליה יש גון של עוגת שוקולד, חירוק שנשפך כמו סירופ חם, ועיניים מותקות ומלטפות. עוד הרבה דברים אחראינו בית ספר, נחשפשת את אותו הטעם שנדק לאצבעות ומעל השפתיים, ומסרב בעקשנות להישטף בזרם הזיכרון והשכח.

זכורן 3: אחרי ה策רים, בארכע, אנחנו נפרדים מהכיתה והולכים להורים. אנחנו נפגשים עם הבנים של שכונת על הדשא, ומתחלקים לשתי קבוצות כדורגל. אנחנו עדין לובשים את הטישרט הלבנות מהבוקר, עם העץ הירוק בחזה, שגורם לנו להרגיש גדולים לרגע, מעין אופוריה של התחליה החדש, מרימה אותנו מספר מילימטרים מעל הרשא השכונתי. החבורה של כיית אגו לא מחכים שנייה, ומתחילה להסתלבט על החולצות שלנו. הם טוענים שהעץ נלקח מטה של מדינה ערבית, וגם הכתוב מתחתנו נראה כמו שפה של ערבים - אנחנו בהלם, אפילו בסיטוטי הגןści גדולים שלנו, לא חשבנו שנואשים בגביה, ועוד ביום הראשון של כיית א' (ב) הראשונה והאחרונה בחוינו. האופוריה נעלמה ביחד עם הטישרט הלבנה והסמל הירוק, שנגנב מdag' של מדינה של ערבים. חטפנו איזה שבע שתים וhalbנו הביתה.

זכורותנו נוספים: עישון טמפונים מתחת לבית, מלחמות שהוכרו עם משחות שניינים, החור בתקורה במקלה של הבנות, הסגידה וההתמכרות לגוף המתפתח און ליין, הודי, ההשבעה, מרים שפר, ילדי חז' שנבעטו החוצה בדרכו או אחרת, בר מצווה, רחומות ליליות בחושך ובערום מוחלט, פריצות למרכזיות ולול, ילת פורד מס' 3, רעד כבד בכנס ימין, לב אבטיח אדום ופועם בשדה בווער של אמצע יולי, את מלמדת אותה אין עושים את זה נכון באשטורים מבטון מזוין, מין בבית העלים.

מועדש באהבה גדולה לzion, עומריא, טל, יש, אבישי, אשורי, עידו, דורון, זהר, אדרוה, שירי, מירב, מרים, רוני, ערמוני, דבוריית ואורלי.

וגם ליעל, נופר, יריב שם, פולה, אליו ומני והגינגי שכחתי את שמו.

צלף

מחזור כ"ד, תשנ"ז 1990

שורה ראשונה מלמעלה: תמי בן שמעון, מיכל, דגנית דחובש, בלה, אפרת.

שורה אמצעית: אילנית רהמים, יקי שניא (ציבורקביין), אריק (מרדו) מזור, פנינה אבני (מטפלת), יפתח בז'יעקוב, יהוי שטיינהרדרט (מחנה).

שורה תחתונה: יובל לוי, טובי לוי, גרציה מוסרי, ארזו זקן, עינת ביטון.

גענו מכל קצוצות הארץ, 24 חניכים, לביה"ס בבארי ב-1986. היינו בין כיתה זית לכיתה ארו. משך הזמן נשארו רק 14 תלמידים, והיינו כיתה קטנה. הגרעין המרכזי היה ירושלמי. יהוי ופנינה היו המהנכים שלנו, וחיפשו לנו כל הזמן פעילויות ומצעים כדי לגבש אותנו. היה היה לא קל בקליטה. בכיתה ט', החבורה עשו שביתה, וברחו לפדרס. לא היינו רגילים למנהגים, כמו לסדר בברק את החדרים, ולנקות את הклассה. עשינו שטויות כמו כל הנערדים בגילנו. יהוי התמודד כל הזמן עם השטויות שעשינו בל סוף.

היו כמה נקודות שייא לאורך הדרכ. היינו הклассה הראשונה בארץ, שפתחה את הפעולות של לובח אליאב, בכפר הנוער בניצנה. הנסעה לפולין הייתה חוויה מיוחדת של פעם בחיים. הכנינו אותנו בצורה בלתי רגילה, אולי יותר מדי. עבדנו קשה ברתמים ובחממות בגן הירק, כדי לממן את הנסעה לפולין. יהוי ופנינה נתנו מעצם בציהורה מודהימה.

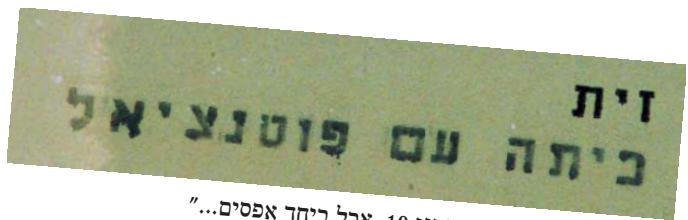
השתלבות בתחום ה�建ה בכיה"ס הייתה מאד אישית. חלק צן וחלק לא. אחד הדברים שתרמו, היו החברויות בין בני המשק ואנחנו. אני יודע לספר על התקופה שהייתי, רק דברים טובים. היו לנו הורים מאמצים, וכמו בכל הדברים. חלק הצלחה יותר וחלק פחות. אני חשב שהשיא של הגיבוש היה בין כיתה ט' ל-י'. אז היו כבר נהגים ברורים. משך הזמן, כל אחד תפס את הנישה שלו, והיום אין קשר בין החבר'ה. בסה"כ, כל אחד בא בגלל הבעיה שלו, ומשך לכוון שלו. כל אחד בא לנ��ות את הפעצים שלו. ה�建ה הייתה נעימה מבחינה חברתיות, אבל לא מלוכדת. ולסיום, מכל החבורה שסיימה את ביה"ס, עד שנת 1995 נשארו בבארי ארבעה חברים: תמי בן שמעון, דגנית דחובש, אריק מור ויקי שגיא. עינת עובדת בקבלת בדפס. היום חברים בבארי אריק מור ויקי שגיא.

זית

מחזור כ"ה, תשנ"א 1991

עומדים בשורה ראשונה למעלה, מימין לשמאל: צחי יצחקי, ניר חוטר-ישי, גonen ערובי, ניב אלון, זהר צידון, אור לב, מורן לוי, אבידע בכר. שורה שנייה, מימין לשמאל: רבקה קROL (מתפלת), יונב דבורי, ניצן לב, דפנה שלום, אריס פילו, טופז מוון, איילת אבן, אלי שרubi, ערן אבני (מחנה). יושבות למטה: יונת בשוראי, צ אלה חיון.

"אחד אחד אנחנו 10, אבל ביהר אפסים..."

אנחנו מחזור "אימפרונציאל", את זה כולם יודעים. "אחד אחד אנחנו
10, אבל ביחד אפסים". אלו היו מילות ההימנון, שנכתבו בסיום י"ב,
בחג המחוזר.

ואכן - השם "זית" ככיתה, עובר וייעבור מדור לדור... התחללה מבטיחה - האלייטה
של הדור השלישי בקיבוץ, והרי זה כל מה שרצוי ונחוץ. סביבתו נרכמה תhilah
והרבה גאותה.

אמרו: זאת כיתה - אגדה - שיגיעו רחוק
אך מרוב כל הצעיפות נכנסו כולם לשוק.
וכך - ככל שהשנים עוברות. בעיקר שנים של בגרויות
חברותנו ידעה לא מעט מהמורות...
הביאו את מיטב אנשי הטיפול.

ישיבות אל תוך הלילה - על אי להתמודד
וככל שעובר הזמן לא נראה באופק קו מעורר.

אמרו: תננו להם אחירות, שיימו מסגרת, אך אלו מיללים שהיו טובות לכל כיתה אחרת.
וכך - ד"ר TIME היועץ האמין - בכל אחד ואחת האמין. וידע שיגיע היום, שככל אחד יסלול את דרכו בברכה ובשלום.
כי הרי אין דרכי קיצור. כיתה "זית" אין מה לומר אהלה סיפור...

ואכן - השם "זית" ככיתה, עובר וייעBOR מדור לדור ...

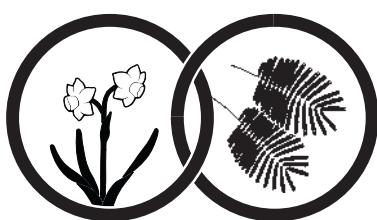

צאלונרxis

מחזור כ"ז, תשנ"ג 1993

עומדים מימין לשמאל: לירון שטיינהרט (שמלץ), אבישי קמינר, מאיה אלון, איתן כהן, ניצן מורון, תמי שנייד, עירד הרגיל, אבישג מלמן (צ'יפרוט), עובד בכור, אורית בן-צבי (מחנן), דורו לוי. כורעים, מימין לשמאל: גיתית נווה (אורדע), עינב יחזקאל, ראותה ערוצי (טרצ'יסקי), שפרה חשאי, מישלין מינסקה (אריה), טל שני, ענבר שבג, סער לב ז"ל.
יושבים מימין לשמאל: רן שפר, ירון זורע, גל מילס, חגי אבני, גידי יצחקי, דן בר-סיני, נחשון נגלר.

בהתחלת הכלכלה הייתה מורה...
עם הזמן הפכנו ל"אלה" של כיתה..

מידי פעם קמו ללימודים, עבדו בענפים השונים ובערבים היו נפגשים לפגישות ארוכות ועוד פעילויות "חסויות". עם הזמן הפכו ל"אלה" של כיתה...

עם היו שתי כיתות - צאלון ונראקיס.

צאלון - מחוור כ"ז בבי"ס בבארי, 15 בניים ובנות מובהרים: חגי אבני, מאיה אלון, עובד בכיר, עירד הרגיל, עינב יחזקאל, גידי יצחקי, גל מילס, אבישג מלמן, נחשות נגלר, גיתית נווה, ראותה עדרosi, עניר שבב, טל שני, דן בר-סני וסער לב זיל. הקבוצה הייתה לה בשקט ובשלווה, חיים טובים ויפים - מידי פעם קמו ללימודים, עבדו בענפים השונים, ובערבים היו נפגשים לפגישות ארוכות ועוד פעילויות "חסויות".

נראקיס - מחוור כ"ז בבי"ס בבארי, 13 בניים ובנות מובהרים לא פחות: דור לוי, ניצן מזרן, יIRON זורע, איתיה כהן, אבישי קמנור, רן שפר, לIRON שטיינהרדט, שפירה השאי, תמר שניר, מישلين מינסקה, עדי צ'ריקובר (כיום שרון), קרן בז'שמחון וברק מגיד זיל.

הקבוצה הייתה בשלווה פסטוראלית וחברה לפעילויות ה"חסויות". הסובבים להם לא היו שקטים, וחשבו ששתי הheiten קטנות, ושכך אי אפשר לחיות....

ישבו וחושו וטיכסו עצה, עד שנמצא הפתרון - לאחד את צאלון ואת נראקיס, וליצור כיתה אחת שתקרא - "צאלונראקיס".

רענון האיחוד רקס עור וגידים בשנת 1990. בהתחלה ה Helvetica הייתה מוזרה, ולקח זמן להתרגל לעובדה, אך עם הזמן זו הפכה ל"אלה" כיתה, וזה היה הייחודה שללה.

היום, ב-2006, כל אחד מחברי הקבוצה מצוי במקום אחר: בקיבוץ - חגי נשוי+1, עובד נשוי+1, ראותה נשואה, מאיה, גל, איתיה, דור ודן. במרכז הארץ - גידי נשוי+1, אבישג נשואה+1, נחשות נשוי+2, גיתית נשואה+1, ניצן נשוי+2, מישلين נשואה+1, עדי נשוי+1, יIRON נשוי, קרן בז'שמחון, עינב, טל, דן, שפירה. בצפון הארץ - לIRON נשואה+1, אבישי נשוי+2 ועירד נשוי+2. בחו"ל - עניר, תמר.

ყירינגו שאינם - סער לב זיל, ברק מגיד זיל, שתמיד נמצאים בלבנו.

בזהדנות נפלאה זו, אנו מודים לכל האנשים שהביאונו עד הלום:

חנהלה קרייצמן, עדנה מה (והמבחן יבין...), רחל אבני, אליסון בלנסון, אולגה נשיא, יעל הבט, נעמי אלון, נורית דבורי, מתי וייס, אורית ב"ץ וענת תבורו.

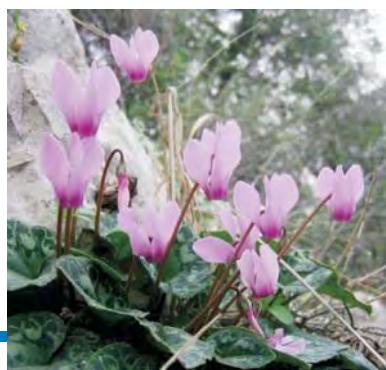
במידה ושכחנו מישהו, אנו מבטחים להזכיר עד הכנס הבא!

רַקְפָּת

מחזור כ"ח, תשנ"ד 1994

עומדים מימין לשמאל: פסי כהן (מטפלת), נטלי, דובי קלמר, סמדר יחזקאל, נירמה הרגיל, ניר שני, לימור שירזוי, אופיר בכיר, לוטן אלון, אלון אפרת, אסנת אבטבול, כנרת גות (מחנכת), איתמר קווה, אורי יצחקי. כורעים מימין לשמאל: ליור קROL, בן סוכמן, עידו כהן, שחר זגורין, עמוס שור. יושבים מימין לשמאל: יהל אבני, מיכאל בר-סיני, איל דבורי, שלו כהן, רועי עוז, אורי חוטר-ישי.

אייזו סיבת נשורה להחזיק בית-ספר בבית...

ותר מכל דבר אחר, התאפיינה כיתה רקפת **בייחוסה העצמי**.
תמיד ראיינו עצמנו כתובים יותר מכל כיתה אחרת, בכל תחום - ואכן הינו כאלה.

עד היום לא הייתה בר-מצואה טובה משלנו, לא הייתה כיתה עם בוגריות טובות משלנו, לא היה הג-מחוזר מוצלח או מצחיק משלנו. אף כיתה אחרת, מעולם לא ניצחה אותנו במלחמה (בין כיתות), וגם איד-פעם הפסדנו בתחום ספורט כלשהו, זה נראה היה לכיתה גורלה מאיתנו לפחות שנים וgem אז, אם

באמת הינו רוצים...

כולם יודעים, ותמיד ידעו, שם צריך כיתה רצינית לטובות פרויקט כלשהו, אם כיתה רקפת לא יכולה לעשות זאת, נראה שאף כיתה לא יכולת. עם השנים, עשה השיווק האגרסיבי את שלו, וגם בקיווץ התחללו להאמין שמדובר בכיתה רצינית. לראיה, מעבר בית הספר לעלה הבשור נעשה מיד לאחר שסיימנו

"יב" כי באמת, איזו סיבה נשarra להחזיק בבית ספר בבית. בוגרי "יב" לפני גיוס לא הורשו לדרוך על פרקט הדפוס לפני שנת 1994, היזע של בני כיתה רקפת שינה את פני הדברים. עת השחררו מהצבא, הוחלט על "מבצע" קרז-לייזר במטרה לגרים לבנים משוחרים (מכירת רקפת) להישאר ולעבד בקיווץ. מפheid לחשוב עד לאן ירד הקיווץ כדי לקלוט אותנו, עכשו כשאנחנו מגיעים לקו-הגמר של מסלול בנימ...>.

ותר מכל דבר אחר, התאפיינה כיתה רקפת **בייחוסה העצמי**.

תמיד ראיינו עצמנו כתובים יותר מכל כיתה אחרת, בכל תחום - ואולי לא היו הדברים מעולים.

תמיד ראיינו עצמנו כתובים יותר מכל כיתה אחרת, בכל תחום - ואכן הינו כאלה...

סביווּרִיעָה

מחזור כ"ט, תשנ"ה 1995

עומדים מימין לשמאל: ינון קפיטנווב, ליאור לוי,SSI, כפיר, אילת שלי, קרן אלנקרי, רועי כהן, אורית ולכביינסקי, גיל ללוז, עופר אפרת, מהן כסלו. יושבים מימין לשמאל: שי שור, מריר גה, רויטל בנזון (שבו), נבו נגלר, רוית מתנה, ורד גולד (מטפלת), דיאנה שומשוביין, לילך ברקי, לימור, טל תבורוי (בן-הדור), רותי ברדסיני, מירב אשר, רומן, כפיר סיון, סהר פוקס, איליה קורן, אלכס. שוכב: עופר גת.

כיתה כפולת וצרות מכופלת...
עברנו ראשונים למעלה הבשור.
היינו כבר ביב"ב ושוב היה
מאוחר מדי עבורה...

כ

יתה כפולה וצרות מכופלות. כשהנו בסך הכל 13 בני משק, שנתון דليل ביחס לכיתת רkap (20) שקדמה לנו, ולכיתת צבעוני (המן, לא סופרים) עתירת הבנות, שניתרו אחרינו בצדדי מחול בכל ח'ג אפשרי. יבול מועט מדי ומואחר מדי. קברניטי החינוך לא ראו להשחתת את מאמציהם הצדוקים על קהל כה קטן וכיה עזין, ולכן הוסיף לנו ילדי חוץ, ולאחרת שנות הנערות, צירפו גם אלינו כיתה של עליית הנודע: "יערה", 19 נפשות סוערות. בהתחלה למדנו בכיתות נפרדות, בכיתה י"א בלבד. בinityים גם בית הספר התיכון המקומי עבר למעלה הבשור. הינו כבר ב"ב, ושוב היה מואחר מדי עכורים. נשארנו אי מבודד של בארי, בתוך בית ספר משותף. כך, קרחים מכאן ומכאן, הגיעו אל קו הגמר. ישבנו בקהל וצפינו ב"סיפור הפרברים" שהעללה המחוור שלנו (רק רותי השתתפה).

עברו שנים. ניב ואדה הייתה הראשון שחזר לנערים, הדריך אותם עד שעבר לפלהה, ומשם לתל-אביב. אורן וולכביאנסקי חזר לנערים בשנה הבאה. רק הוא ורויTEL חברי קיבוץ. רויTEL אף איל עברה לפואה של ייצור ילדים. בעצם, גם ענבל ומתן המציאו תינוקות. השאר - חוץ מסהר פוקס, רות (השchorה היפהפה), טל תבור ומיידי גד (וגם אורן ושחר) - עודם מתפרפרים, כי לפי התקנון, עד גיל 30 לא צריך להחליט. העיקר שאנו חנו לומדים, עובדים, תורמים לעם ולמדינה, ובאים לתורניות. מה יצא מהכיתה הזאת? מים גידו. בinityים אנחנו בונים על טל ושחר, הזוג המלכוטי שיחיליף את קלינטון והילד.

קברניטי החינוך לא ראו להשחתת את מאמציהם הצדוקים על קהל כה קטן וכיה

LIBNA

מחזור ל', תשנ"ו 1996

עומדים ממשمال לימיון: אלונה שפירו, נעמי מוקה (מחנכת), ריטה מצקין, אל קסלמן, אירית חיטין, גניה דוברטון, מרינה ריזמן, מרום קולבנוב, נטלי בנגס, אלה פרידמן, רינת פרלון מיימון. יושבים מימין לשמאל: יוטליק פרידמן, רמי קסלסי, אנדריי פריצב, משה רויתר, דימה טארת, רומן גולדמן, אלי פולין, שכבים ממשمال לימיון: טולה סימנובסקי, דימי חורדקובסקי.

היחור של הקבוצה היה
שרוכם היו עולים עם אותה
שפה אם, והם ידעו לקלוט
את הישראלים שהצטפו
לקבוצה

אחר שעלו לישראל מروسיה לשעבר, והגיעו לבאר שבע, קיבלו הילדים "קייטנה קיז'" בקיבוץ. יוחי שטיינהרדרט נבחר ללוות אותם, ובסיום הקיטנה, שהשאירה בהם קבוצה חדשה לבארץ, "ליבנה" שמה. ובהוריהם טעם טוב, החליט יוחי לדחות הלהאה, ודרך צינורות הבירוקרטיה יצר את המסלול בבארי ככיתה חוץ, החל בגיל בר-מצווה. עולים חדשים ללא שפה, למנטאליות חדשה, לתרבות שונה, לקיבוץ, ועוד לשנה גdotsה ועמוסה של בר מצווה. הכל היה אחר מהם שהכירו עד שעלו לישראל ובאו לבארץ. בשנים הראשונות, עם יוחי כמחנך ועליזה גד כמטפלת, הם למדו הרבה עברית, במתכונת של אלף עם נעמה חדד. את יוחי ועליזה החליפו עדי רביבו, נעמי אלון ורבקה מנור. הקבוצה הייתה גדולה וצעירה, ועם לא מעט קשיי קליטה. עם השנים המצב השתפר, העברית הפכה להיות חלק משפטם, הקיבוצניקים נהיו חבריםם, הם הפכו להיות ישראלים-קיבוצניים. בלימודים הם הגיעו לרמת לימודי גבוהה, והוכיחו שהם לא פחות טובים, ולא אחרים מחבריםם לנערדים. בכיתה י', החליפה את נעמי ועדי נעמי מוקה, ובמהלך כיתה י' היא עברה יחד עם רבקה. מספר הנערים/ות ה证实צטם וירד ל-22-24. את השנתיים האחרונות בבית הספר, עשתה הקבוצה בבית הספר האזורי "מעלה הבשור", כשל התיכון של בארי עבר ללמידה שם.

במעלה הבשור, השתלבה הקבוצה בכתיות האם עם כל תלמידי השכבה. המعالג החברתי גדול, והמעבר עשה טוב לוובם. הייחוד של הקבוצה היה שרובם היו עולים עם אותה שפת אם והם, ידעו לקלוט את הישראלים שהצטרפו לקבוצה במהלך כיתה י', ארבעה חברים ישראליים שנשארו עד סוף י"ב, והיו חלק בלתי נפרד מהקבוצה. הם למדו שפה, מנטאליות, תרבות, והלכו במסלול של בוגרי בית ספר, והתגייסו לצבא. לא היה להם קל... ואת התקופה בבארי, חלקים זוכרים לטוב, ויש גם כאלה שלא. לקлот זה קשה, ולהיקלט בחברה סגורה וקטנה של קיבוץ, זה עוד יותר קשה. בשם המהנכים, מטפלים, מדריכים, משפחות מאמצות, וכל הקיבוץ שנרתם ועשה הכל שיהיה ל"LIBNA" רק טוב, אנו שמחים וגאים לראותכם ביום חג זה, 60 לבארץ, ועשור ל"LIBNA". היו גאים ומושרים בחיכם.

צבעוני

מחזור ל"א, תשנ"ז 1997

עומדים מימין לשמאל: שירה הזרני, יפתח בריל, משה קלדרון ז"ל (מדרייך), רותם מאיר (קלין), אלעד קידר, מיכל וייס, גולן אבוטבול, אבנר קלמר, אביב פריקר (עוור), איתן זורע, אלעד נווה, שירה שבב, ליורה בונה, עדי אפטלון (פקציאר), מורה עוז. יושבים מימין לשמאל: אמרי מלמן, דן וייס, לימור הקר (חקק), דנה מגיד, ארנו גת, קורין סויס.

ארבעה כבר מצאו את התשובה והרוב עוד לא יודעים אפילו מה השאלה...

אחד היכיותות הגודלות
בהיסטוריה...

י אנהנו בני וبنות צבעוני? האם נתן לאפין אותו, או לומר שהשאינו חותם, או תרומה משמעותית לקיבוץ? לא ממש, וזאת על-אף היותנו אחד היכיותות הגודלות בהיסטוריה, כל כך גודלה, עד שלא נותרו שמות בקיבוץ, ומצאו עצמנו עם פעמים שירה ופעמים אל-עד. נוכל למן ולבדק מה עושה כל אחד, עפ"י מספר הבוגרים (ירוק לבן) שכולנו זוכרים עד היום, אך ספק אם נגיעה למסקנות נחרצות: אף אחד לא יצא לקצונה, 2 בדרכם להשתקעות בחו"ל (מי בכפר + שני ילדים וסוס,ומי בעיר + ויזה וtax port). חלק התחדרנו, חלק מבשלים משהו, 4 כבר מצאו את התשובה, והרוב עוד לא יודעים אפילו מה השאלה. בהתחשב בעובדה שעד כתה ג' – יעל דאלי דיברה איתנו בעוזת בובות של ציפורי ואוגרים למיניהם, בערך בתקופה בה הפסיקו להגיש פלייצלץ בחד"א. היעלמות הפליצלץ, שהיא מהמאכליים האהובים בכתית צבעוני (droog איפשהו בין ארוּן עם קטשופ לבין "דני כפית", שהיה כמובן, הבהיר יותר טיים מ"דני כתוב"), הייתה נקודת מפנה, בה מצאו עצמן רוב הבנות עובדות על כוריאוגרפיות חדשות לשיר "היי" של עפרה חזה, בעוד הבנים העדיפו לבנות מסלולים לגולה, ליד המקלט מאחוריו הכתיה, ולפתח משחק בשם "גרימולק וחמש הנקודות", משחק שגדולי האסטרטגים עד היום מנסים לפענחו מה פשרו.

ואז ירד לנו שם בבר-מצווה, וביום אחד איבדנו את התמימות, והבנו שלא נהייה בני 12 יותר (חו"ז מרוז, שהוא וישאר תמיד hei קטן בכתיה).

וכך עבר עוד חורף, ועוד קיץ, מוטי זיק הפך לדני בספר, בן סוכמן הוחלף ביובל בר, והופס, מצאו עצמנו במעלה הבשור. בנקודת זו איבדנו את התמימות (ביום אחד), ואז נזכרנו שכבר איבדנו אותה, אז לא התרגשנו במיוחד. לאחר שהבנו שיש חיים מעבר לנחל גדר, כבר היה מאוחר מדי, והגיע הזמן לנסוע לקפריסין, שם בדרך, על הסיפון, בין אקלחת מנה חמה לבמה, כאשר בורחים מכל מי שנעלב מאייתנו יום קודם בחג

מחזר, הבנו שזו הטילול ה副书记י האחרון שלנו, ושמנקודה זו ואילך, כל אחד הוא יישות עצמאית, וביום אחד איבדנו את התמימות, וקנינו במקומה אוזו ופונגימון.

וכך חלפו להם 12 שנה של ביחד בלבד נמנע, ועוד 9 שנים של "חיפוש עצמי", והזכרון הקולקטיביים הוטבים והרעים יישארו כלנו בלב, יישות עצמאית או לא. כיתה בקיבוץ, גם ללא לינה משותפת, זה הדבר הכי קרוב למשפחה, וככלנו נזכיר ערים של חברות על הדשא בנערומים, או ערים של חלוקים ורודים וכחולים תלויים ליבושם כשהווים מהבריכה בכיתה ב'. ואם נשכח, תמיד יהיה איזה כניסה מחזוריים שיזכיר לנו.

אללה

מחזור ל"ב, תשנ"ח 1998

עומדים מימין לשמאל: נתע לב, גל אדמחי, עידן שלוי, שيري (אילן) גה, יערி כץ, נעם בז-עמי, ארבל בכר. כורעים מימין לשמאל: מעין ברקאי, טליה דבורי, אוחד כהן, יואב (ברונה) בלקס, מירב (בכר) אריאלי. שוכבים: שי כהן, איתן חרד.

ת

מיד אמרו לנו שהגודל לא קובלע, שדברים טובים באים בחבילות קטנות, ועוד כל מיני קלישאות כאלו או אחרות. כיתה אלה קוובצת מוחבי הקיבוץ וממימד הזמן, כדי להציג את הקלישאה השכיחה ביותר הגורסת, שלא הכותות, כי אם האיכות קובעת. היינו כיתה קטנה. 9 בניים ו-4 בנות. מעט מיידי בנות. על פני מפת הארץ היכרו אותנו ככיתת הטoilim. בין כיתה ד' לז', טילנו בממוץ של לפחות פעם בשבוע, כשהගورو הג'נג'י המזוקן הולך בראש. מקום חם שמור לבבותינו לכיתה "צבעוני", השותפה לזוגון המפורסם "צבעוני אללה". גם בימי שיתוף ואחווה, היה ברור לשני הצדדים, למחנכות ולמטפלות, שהם לעד ייחסו בצלינו. בכיתה ט' עברנו לביה"ס האזרוי "מעלה הבשור", פוזרנו בין הכותות השונות, ולמדנו איך לא להקיא בהסעות. רחוק בכתה א', הדס המהנכת אמרה לנו שלכשנגייל לגיל 18, כבר לא נצדרך ללכת אל הצבא, שם הפכנו לשריוןרים, חירנוקים, צנחים, חובלים, אנשי חיל אויר וחינוך, ובזמן כתיבת שורות אלו, שמונה שנים לאחר יומם גיסוננו, יש לנו מי שעדיין לבש יドוק. כיתה אלה הייתה המסגרת העיקרית שעצבה את דמותנו הבוגרת. השיווק המסגרתי והחוויות הייחודיות, יללו אותנו לעד, בין אם נרצה ובין אם לאו, בהמשך חיינו, ולאצד שם משפחותינו, תהיה לעולם כוכבת קטנה בתוך סוגרים: (*הנ"ל בוגרת כיתה אלה).

כיתה אלה קוובצת מוחבי הקיבוץ וממימד הזמן...

תמיד אמרו לנו שהגודל לא קובלע
ושדברים טובים באים בחבילות קטנות...

תות

מחזור ל"ג, תשנ"ט 1999

עומדים מימין לשמאל: אורן קידר, גיא דגן, צפיר לב, אדם קלדרון, הילה כהן, מוד פריליך, יair רותם, מעין בר-צ'ור, בן גד, יואב בריל, מרב סבירסקי, דבר הקר. כורעים: איל בן-צבי, עדי תבורו.

משפחה לא בוחרים, ובטע שלא כיתה בקיבוץ...

הינו המחוור האחרון
להעביד את כל שבע
השנים הטובות של בית
הספר בקיבוץ

שפחה לא בוחרים, ובטע שלא כיתה בקיבוץ. אתה יכול לנסות לעירך אל החבר'ה שנולדו שנתיים לפני, לילכת לעשן עם הגודלים, וגם לחטוף על זה אחר כך מהחבר'ים הנכבדים, שלא מעיזים לעשות כן. אתה יכול גם להתקנא בשכבה שמתחתית, שהיא הרבה יותר מגניבה ומכובשת, ועושה על האש ביום כיופו, ונראה לך שהיא הרבה יותר כיוף אם הייתה כבר מתחילה חלק מהם, ובכלל איך יכול להיות שדורока השנתון של 81' יצא כזה רקוב, ואולי זה בעצם קשור למלחמת לבנון (שבכל התחילה שנה אחרי שנולדה). שום דבר לא יעוזר. אתה תקוע איתם.

הסכם אחת. בקרוב כיתה תות, לפחות שורה תמיד הסכמה אחת. אנחנו הינו הראנסונים לבחור שם ממש טיפשי לקבוצה. הרבה לפני הבנה והאיצטראבל, משחו בכינוי הזה הגדר את השוני שלנו (כל מהזור חושב שהוא יוצא דופן, רק אנחנו צודקים), יותר משחקופיריטר עם המוח העוקם ביותר יכול לכל לנסה. חייכים להודרות שגיא דגן תמיד הקדמים את זמנו.

אם לנסות למצוא עוד ייחוד, תהיה זאת העובדה שהינו המחוור האחרון להעביד את כל שבע השנים הטובות של בית הספר היידי בקיבוץ, כולל שנת בר מצווה מלאה, לפני שהמעבר לעלה הבשור קצר הפריך את המושג כיתה. הוצאה, הינו במשך שנותים כיתה חזקוניים של בית הספר בבארי, וגם חיפשנו את האפקטן עד כיתה ב', תודות לחיסכון הכלכלי שהביא לנו את ה-א', גנית. אמרנו כבר שאנחנו מיוחדים? כיתה תות נמצאת היום ממש בנקורה, שבה היא הופכת מהגדולה עם איזושהי אהיה בהווה, לנוטלגה. גם התנות, שהתחילה לבצץ בקרבנו באופן מדיג לאחרונה, הzn כבר לא ערובה לפגישת מהזור מלאה. מתי לאחרונה הינו כולנו ביחד, ברגע נתון? לך תזכיר. מתי לאחרונה בכלל הינו כולנו בארץ? הodo, בלגיה, סין, ירושלים - הרסיסים של האגרטל הזה עפו הרבה יותר ורחוק מאשר לאסוף בדקה, אבל גם בפגש האחרון של שניים מאייתנו בדירה ברילניאת קרייה, אי אפשר היה להימנע מספירת המלאי המסורתית - מה עושה כל אחד ברגע, מה הוא צריך לעשות באמת, איך ידענו תמיד שהוא יותר מוכשר ממה שכולם חושבים. כדי לא לשכוה אף אחד אגב, תמיד הולכים לפי המספר ב傍ד.

או מה יהיה איתנו? כמו כולם, וקצת אחרת. תואר ראשון, תואר שני, דוקטורט אחד לפחות, בעל, איש, ילדים (מי בדרך המסורתיתומי בפונדקאית), תהילת עולם, והרבה תקופה שייהיו כמה שפחות תקלות בדרכ. בזמן שאני כותב את זה, המسنג'ר מהבב מביג'ינג. " אנחנו לא רקובים", כתוב שליח כיתה תות למרוח הרחוק. "פושט לא למורי קיבוצניים". אני לא ממש חושב שיש דבר כזה, קיבוצניקים, אבל אם זה עשה אותנו רקובים, לפחות אנחנו ריבת.

אנחנו הינו הראשונים
 לבחור שם ממש טיפשי
 לקבוצה. הרבה לבני עידן
 הבנה והאיצטראבל...

AIRIS

מחזור ל"ד, תש"ס 2000

עומדים מימין לשמאל: יהחאי בר-סיני, אסף חדר, יונתן רופופורט, הראל קרול, איתמר הרגיל, שגיא שפרוני, ליאל פוקס, איליה דינר, נהר נתע, תומר אפטלון, דן שזר. כוראות מימין לשמאל: נועה דגן, נתן אלון, רוני ברמק, עינת מאיר, אור כסלו, מיטל חלייף.

ו אף על פי כן - אירים" ■■■

הכנס היה לא נועדר לכיתת אירים. כי מעצם ההגדרה, כנס ניתן להסיק
שמתיישבו היה פיזור. ואצלנו לא כך המצב.

אמנם חלק היו בחי"ר וחלק בשריון, חלק באוסטרליה וחלק בפרו, אבל פיזור
כהה שדורש כינוס, עוד לא ממש הספקנו לחווות. אבל כנס זה נס, ובוחורת יש
דף שМОקדש כולו לנו, ודף צרייך למלא.
כשהשאלתי בגרנוליט כמה חברי קיבוץ, מה דעתם על כיתת אירים, נתקלתי גם
בתשובות כאלה:

"מי אלו בכלל כיתת אירים?" או "هم כבר עשו בר-מצווה?"
או לאלו מבנייכם שהפסיקו לספור אחרי כיתה או של habitats...
הגייחו לאויר העולם בשנת 1982. רוב האבות שלנו היו במלחמה, אבל אנחנו
לא שואלים שאלות מיותרות....

חוינו על בשרנו את המעבר לילינה המשפחתייה, כמו גם את המעבר לבית-הספר האזורי, ואחרי אי אלו עלויות
ומורדות דמוגרפיות, הגיעו אל קו הסיום 17 חבר'ה, שיכולים לשבת ייחדיו תחת הכותרת "כיתת אירים".
בשבילנו "אירים" הם החברים, ש תמיד אפשר להתקשר אליהם באמצעות הלילה מהצבא, מהו"ל, או אפילו אם סתם
שקעת עם הסיטראן ברלינגגו בביטרונוט, ואתה צריך חילוץ. "אירים", נראה, תמיד תהיה האנשים, שאלייהם אתה
חווזר במחשבה וחושב "בית" - במלוא מובן המילה.

היום, אחרי 24 שנים, כולנופה בארץ (פחות או יותר), מי אופן זמני יותר,ומי אופן זמני פחות, מי בקיבוץ ומי
בעיר, מי בקבוע ומי במילואים, ממוקמים אפשרו בהסדר בניים חדש, בעבודה, או בין סטודנטים, בין הטילול הגדול
לטיול הקטן, בגדי"ש, בדפוס או בגרא"ג. 17 בפועל ו-18... בלב.
ולגבי העtid... יש כאן, שמתכנים שלוש שנים קדימה, יש כאן שיעורים, בערך, איך הם עומדים מהר,
ויש כאן שגם זאת עוד לא מצאו. רק לאחד עתיד ידוע, והוא, כמו שאמר בוב דילן: "Will stay forever
young"

ולא בಗלל שחיבבים לומר: "תודה! לכל אלו שהביאונו עד היום והם רבי מספור..."

חוינו על בשרנו את המעבר לילינה משפחתייה....

הרדוף

מחזור ל"ה, תשס"א 2001

עומדות מימין לשמאל: יעל בן-צבי, ליור מאיר, נתע פלוטקין.

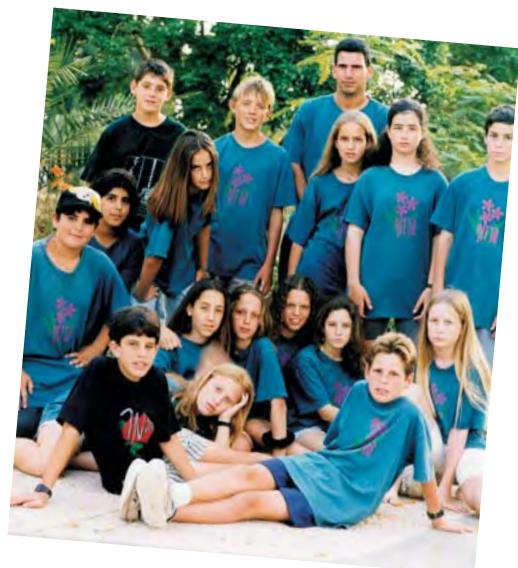
שורה אמצעית, מימין לשמאל: אלה הרשקוביץ, אלה גת, סופי אדרמי, לורי גוז, ענבר אילן, מור גורארד.

שורה תחתונה, מימין לשמאל: גלעד אבוטבול, גיל שטיינhardt, יובל וייס, בועז ציריקוב, אנדריי סקוסירב, ערן בריל.

יתת הרודוף - כיתה של בנות
אמנים היהס לא מושמעותי (9:6)
אבל כשל בת היא "בת", זה כבר בלגן אמיתי.
עוד ביסודי התחלו חיכוכים,
ריבים, תככים וסלואו בעבבים.
הבנות הצעו חברות
והבנות, בלי להסס דקה, נענו بكلות.
מהרגע שמחוזר קיבלו לראשונה
הבנות הגדולים נכנסו לתמונה
בני היכתה הרגישיו גנטשים
זמן שהבנות השתולו עם האיריסים.
סימנו י"ב במצב קצת אחר
למרות שאנדורי עדיין לא התבגר
סוף עדיין בענייני הצלום
ואת גיל תמצאו בגואה עם צ'ילום.
מור הפתיעה את כולנו עם קרהת
וליאור עד היום מנענעת את התחת.
הרשקו (אללה) עדרין מהפשת את האחד
ובועז עבר להציג את חג המולד.
ענבר בכאר שבע הולכת ללמידה
בעוד שנטע מבלה באורה י"ב עוד ועוד...
ערן בריל נשאר המשכיל
וגתי (אללה) בהודו רוכבת על פיל.
יובל בדרך לכبوש עוד פסגה
בזמן שיעל בבית מכינה שוב עוגה.
בלוי (גלויז) הולך ללמידה משפטים
ולודוי בדרך להביא ילדים.
או מה צופה לנו העתיד אנחנו באמת לא יודעים,
כרגע כולנו בשלב החיפושים
מקוימים שתמיד יהיה מלא ביריגושים
ושלעלום נשאר "ההרודופים".

הבנות הצעו חברות
והבנות, בלי להסס דקה, נענו بكلות...

פְּטַל

מחזור ל"ו, תשס"ב 2002

עומדים מימין לשמאל: כרמל נתע, מיכל בז'צבי, רועי מורה, גיורא יחזקאל, יונתן אלון, עדן פישר, דגן בז'צבי, הגר וייס, ליאור ברמק, חום בר, דפנה חדד, קרן כהן.
יושבים מימין לשמאל: עומר קלדרון, עדי זההר, כרמל גת, דורור פוקס, שחור צמח, טל צור, אילון עוז, שיר מאיר, איה בכור, גדי לוי.

יתת "פטל" על כל 22 יידיה, החלה את דרכה בכיה"ס בארי כמו בטלנובלה, שלא תבישי אפילו את ערוץ "ויה"ה המהולל. כבר מהרגע בו נכנסו הזאטוטים לכיתה ב', התפאה הכתיבה במגוון רחב של דרמות, טרגדיות ותסביכים - שאף מורה או מחנן, לא הצליח לפטור עד היום.

מלכות, הרבה אקשן היה בכיתה, אין הורה שלא יודה בכך. החל מלילכים, מלכות, קבוצות, חרם, מדיבות, שנאה, אהבה, קנאה, שנאת-זרים, שיחות ייעוץ עם פסיכולוגים מפחידים, וכלה במעשי קוונדס לרוב.

אך אין ספק, שהכיתה תיזכר בעיקר בשל האירוע המצמר שהתרחש בשליה כיתה ר', בו התגלו ילדי כיתה פטל בערמומיותם - ביום בהיר אחד, התבשרנו על כך שהרשויות גילו את אחת התרומות הגדולות ביותר בקיבוץ בארי - גניבת ארטיקים מהכלבו (!!!) במשך זמן רב, ונאלצה לרצות עבודות שירות כבדות במשך חודשים חדשים...

כיום, בגיל המופלג של 22, גדלונו, התבגרנו, תרמו לחברה, התגייסנו לצבא, והשתווות של כיתה ב' כבר מזמן חלפו עם השנים, המ עבר למעלה הבשור, וההכרות עם עולם אחר בו כל אחד מאיתנו מצא את מקומו. מדי פעם בפעם אנחנו יושבים ביחד, ונזכרין בערגה בתעלולים, סיורים, ובחוויות רחוקות, מתkopפת היסודי או התיכון, בטילים, בשיעורים, במורים, ובדברים שהיינו עושים ביחד, הפטלים.

תפוח

מחזור ל"ז, תשס"ג 2003

שורה ראשונה מימין לשמאל: ליה פוקס, מיה תבור, זהר דגן, עטר צע, עמית הרשקובייז, אלה אדמתי, אנטל שלוי, מיה קרכונה, ענבל אלון, נועם יצחקי.

קורעים מימין לשמאל: איתי סבירסקי, טל חוטר-ישי, הרן כסלו, אדם רופורט, סטפן גאון, בורייס סטולבה, גל גודארד.
יושבים מימין לשמאל: רוז בנדייעקב, עדר הרון, עומרי שפרוני, אריא גלבירד, יIRON שור.

בטח יהיו פה באיזור כמה תפוחים שירכבו באופניים על
שבילי הקיבוץ (גם אם הכבישים יהיו ברוחב 5 מ')

אחר ההרכבים המאוזנים ביוטר
שבראי ידעה בשנים האחרונות...

גדה אורבנית טעונה, שהשיעור הראשון שמעביר רמי גולד לעוברי גן ידק חדשים, היא שתפו הוא קודם כל מים וידע. התפה, כידוע, הוא אחד מהפירוט הנפוצים בארץ ובכלל, ולכן נשאלת השאלה - מהו תפוח? המתחכמים יאמרו, שתפהו הוא אותו של מים וידע.

בינינו, תפוח הוא לא תפוח, והוא בודאי לא רק מים וידע. תפוח הוא, למשל, נגשות. אין אחד בכיתה שלא זכר שבכלל לא רצינו להיות "תפוח". כמו רבים לפנינו, גם אנחנו טיפחנו את הפנטזיה שיתנו לנו לקרווא' עצמנו "מנגו", אף על פי שידענו שהסיכוי קלוש. גם אותנו מרחו בתירוצים ארציישראלים, וטענו "שהה לא צמח ישראלי, ואי אפשר יהיה לגדל אותו". מי בקש לגדל? רק רצינו שם אקווטי. בכל מקרה, זה הזמן לגלות, שהמancock בין "תפוח" (הבנות) ל"יסמין" (הבנות) היה צמוד, ורק התעקשותה של מאיה ק. לדבוק ב"פעמונייה" שלה, הטה את הכה' לטובה" תפוח". כך זנחנו את רעיון האקווטיקה, ונשארנו עם הנגישות של הפרי הכי נפוץ במרכוליות.

תפוח הוא גם איזון. יחס שיווני של 11 בנים מול 11 בנות, שהקשה בהתחלה על יצירת הסכמה רחבה בוגעת לשם, יצר בהמשך את אחד ההרכבים המאוזנים ביותר שכדי ידעה בשנים האחרונות. הדרמות של הבנות תמיד היו מינוריות בהשפעת האדרישות של הבנים. הטבול לתורכיה, בסוף י"ב, הורכב מחייבה ימים של טבע, וחמשה ימים של בטז'גב, ובهزגת ברהמצווה, שיגענו אתכם עם "מיכה - איזו פאריה" באותה מידת שיגענו אתכם עם "עליזה - אני בקריזה".

ובדור שתפהו הוא מגה-חנוניות. אין ספק שזרוע הפורענות נתמן בשעות הצהריים המפוקחות של כיתה ב', אז הקשנו בשקייה לפרק מותך "אי הילדים" ו"הילדים לב ארי", והגיעו לגרנד-פינאלה בימי הבגרויות העלייזים, כשניבאה אימאה להחליף את השם של בית הספרות ל"בית כיתה תפוח", כי ככל רגע נתון בימה, ניתן היה למזוא שמו כמה תפוחים בעיצומה של חriseה אינטנסיבית.

אלו תפוחים מן העבר, וקל להגדיר אותם, ולספר אורdotיהם, כי הם באים בשיטת "חבר מביא חבר", כל זיכרון נוסטלגי מעלה עוד אחד ועוד אחד. הרבה יותר קשה לספר על התפוחים מן ההווה, כי אנחנו בדיק בנקורה החמקמה הזו, שלפנינו שבע שנים התפזרות וההתבלגות שהקיבוץ מזכיר לנו. רוב הבנים שלנו עוד בצבא (אבל כבר רואים את הסוף), ורוב הבנות שלנו בקיבוץ (ולא דואות את הסוף...), וכולנו יודעים, שאוטוטו נתחיל לדעת אםפה כל אחד, ומה הוא עושה מיד שנייה, שלישיית ורביעית.

והתפוחים מן העתיד? עליהם בכלל לא מדובר. מה שבתו, עד חג ה-70 עוד כמה מאיתנו יצמיחו שערות לבנות. בטח יהיו פה באיזור כמה תפוחים שירכבו באופניים על שבילי הקיבוץ (גם אם הכבישים יהיו ברוחב 5 מ'). תפוחים אחרים ישמשו כנראה בכלי תחבורה מתקדמים יותר על שבילים (של אבן משתלבת או סתם אספלט עירוני), במקומות אחרים בארץ ובעולם. וכשכל התפוחים האלו ישמעו את יורם ארבל ש" אני אצבע את השכלת בירוק", הם ירגישו גאותה גדולה, שהם השתיכו לכיתה היחידה בכاري, שעשתה "חבל-חבל" לצלילי מזוקה עברית, ובדרך הוכיחה לכלום שתפהו הוא לא תפוז, ובוודאי שלא רק מים וידע.

ישמין

מחזור ל"ח, תשס"ד 2004

עומדים מימין לשמאל: עמית פריליך, ניצן זוהר, מאור ויול, ירדן צמה.
יושבים מימין לשמאל: גלי זורע, קים בן-יעקב, מרון בר, חגי הקר, דרור נתע, נטלי פוקס, סביוון אילן, עומר קרינגל.

וַיִּשְׁמַן

עברנו לנערים בלי הצבעות, מהאות, שביתות רعب וכדרמה...

תחלנו את דרכנו יחד, כשקיבלנו, כמייטב המסורת, פליקים מתחת עם ענפי דקל.

סימן י"ב בכיתה הקטנה ביותר עד עכשו (פחות מאו שאנחנו זוכרים), אבל משך השנהים, היו איתנו כ-14 ילדי חוץ שלמדו איתנו, הגדילו את כיתהינו, גילו לנו את סוף-סוף פיצה, ושלכובסה יכול להיות ריח טוב. למדנו בבית הספר "nofim" מכיתה ב' (עשינו א' גנית) עד כיתה ו'. במהלך השנהים, לימדו אותנו מורים מן השורה הראשונה, כמו אילית גודאץ, מתי וייס, רבקה מנור, ועוד רבים וטובים.

אמנם אנחנו כיתה קטנה, אך אין ספק שיש ברשותנו כמה شيء חשובים:
1. עברנו לנערות בעלי הצעות, מהאות, שביתות רעב וכדומה. (כגראה בגל

שלא ידעו על קיומו).
2. הורדנו את רף הגיוס בכלל, והגיאו הקרבי בפרט.
3. ברגעים אלו ממש, אנו בדרכנו לחותונה הראשונה של בית כיתהנו!

כיום יש בbars 11 בנים ובנות מכיתה יסמין. לא ברור כמה ישארו לכנס המחווריים הבא, אבל אנחנו מבטיחים לשולח נציגות.

לא ברור כמה ישארו לכנס המחווריים הבא, אבל אנחנו מבטיחים לשולח נציגות...

תלtan

מחזור ל"ט, תשס"ה 2005

עומדים מימין לשמאל: חן זיגג, אלון גת, רן גולד, גבע מאיר, אודי בנטצבי, נבו אבוטבול, אסף וייס.

שורה שנייה מימין לשמאל: גיל מור, גיא קינגד, סהר דגן, אמריך צור, יובל הרן.

הבנות מימין לשמאל: גיל לילין, נטשה רופפורט, גל סוכמן, נועה בר-סני.

כל התעלולים שעול לנו, הם בעצם ספרינת היפהנה ואבן
חידול של כל נער קיבוצני שלא מתבישי בעצמו

עורת זהות:

שם: תלtan

שנת לידה: 1987

ת

מספר חברים עדכני: 16 (נכון ל- 3.7.2006)

פליטים: ניר בן-צבי, הילל צ'ריקובר

מס' בניינים: 12

מס' בנות: 4 (ועוד איזה...)

מחנכות לאורך ההיסטוריה: לורט שור, מזי בכיר

מדריך בר-מצווה: יניב זאהה, בלויוי גיורא יחזקאל ויעל בן-צבי

מדריכי נערות: מי זוכר, ונטע לב.

לפני שהתכנסנו בשבייל לכתוב כמה מילים לעולן, היינו בטוחים שאנחנו הכיתה hei מוצלתת ומיחודה שהקיבוץ ראה. מה לא עשינו?

פרצנו לאקונומיה, נתפסנו, זיפנו תלושים לקויסק, עישנו ושתינו בסתר, קפצנו לבירכה בלילות, ועשינו נרגילה על הגג של המכבסה. אפילו עשינו על האש בשבת, הסתננו למסיבות בפאב, אכלנו צ'ולנט-שיישי בחדר אוכל, עברנו ב"בני באדי" וכמובן שנלחמנו על המעבר לנערות. אבל בעודנו משתיככים בסיטופורים נוטלגים דביקים, הכתה בפנינו המציגות העוגמה. כל התעלולים שעול לנו, הם בעצם ספרינת הפינה ואבן הדגל של כל נער קיבוצניק שלא מתביחס בעצמו. לא עשינו שום דבר מיוחד. תכל'ס.

או מה לגבי העתיד?

אפשר להניח שנחשוב שפירסנו לנו דרך יהודית. אבל נראה שבפועל, כמו כולם, חצי יעבו, שלישי מהם יחוزو על ארבע אל הרפת, לפחות אחת תחתן עם ביני"ש, אחד הומו, אחת לסבית, אחד קבוע, שני אידיאלייסטים במזוכירות ובסוף - בסוף כולנו ניפגש במישמש.

ונסימן בanimus אופטימית - תלtan לנערות!

היינו בטוחים שאנחנו הכיתה hei מוצלתת...

דובדבן

מחזור מ', תשס"ו 2006

עומדות מימין לשמאל: זהר יחזקאל, דניאל גלבורד, מרווה צץ, ענבר קריינגל, מחול חוטר-ישי, ניר הרובי, ליאת אדרתי.
יושבים: יair בריל, יהם, דניאל אסקפה, יוני זיגן, שחף סימון, עידן גה, רון שפרוני.

לאף אחד מאיתנו אין עדין ילדים, נכדים או נינים...

הכיתה הצעירה ביותר בכנס המחוורים. הכיתה למדה בבית-ספר "נופים" עד כיתה ו', ובURAה לבית הספר האיזורי "מעלה הבשור", שם למדה עד סוף י"ב. בסיום "תפקידה" בחינוך הקיבוצי (לאחר חג מוחוד שבחזיק), בניגוד לכל הציפיות) מנתה הקבוצה כ-14 אנשים. קבוצה עקשנית, קבוצה עקשנית, שתמיד ידעה להוציאו מעצמה את המקסימום כנגד כל הסיכויים, כנגד כל הציפיות. אפילו כשדברים נראו אבודים, תמיד הצליחו לתת עוד "פוש" קטן. היו ורക עכשו סימנו, הרבה לא השתנה. אף אחד לא עזב לשום מקום, וכולם בינוינו נמצאים בקיבוץ. אף אחד מאיתנו אין עדיין ילדים, נכדים או נינים, גם אף אחד מאיתנו לא חבד קיבוץ עדרין. נראה שהיא יותר מה כתוב בכנס מהחוורים הבא.

חברות נוער

איתנים - תשט"ז 1956

בארות - תשכ"א 1961

אלומה - תשכ"ח 1968

שיקמה - תש"ל 1970

איתבים

חברת נוער, תשט"ז 1956

למעלה מימין לשמאל: אלי רוטנברג ז"ל, שמחה לה ירחי, רוחמה, דוד מוצרי, אלי כהן, גריidi עזריאל.
שורה שנייה, מימין לשמאל: חנה, דבורה גטני, ניסים לוי, כהן יהודה, גאולה, משה ליברמן, נסים ששי, שלום, יצחק ראובני, -, -, דוד ריבשיד, אברהם, משה אטיאס, עופמי רחבה.
שורה שלישית, מימין לשמאל: ישראל חبرش, שלום לוי, סימה ביואס, משה משה, רבקה קוסורלה, שייקה, משה בניהו, -, -,
שורה רביעית, יושבים מימין לשמאל: לאה ידיאל, יצחק לוי, אתי שוולי, אהרון פרי, חיים חוטר-ישי המדריך.

ברות הנוער "איתנים" הוקמה בשנת 1952, ומנתה 7 נערות ונערה אחת, בגילאי 13-14. על-מנת להגדיל את מספר חברי הקבוצה, פנו הנערים לחבריהם בעיר, וב尤ורת תנועת "הנוער העובד", צורפו חברים וחברות חדשים, ובמהלך מספר חודשים גדרלה הקבוצה ומנתה כ-30 נערות ונערים, ועם השנים הגיעו מספרם ל-45. ברור שהיו עזיבות רבות, כמקובל בכל חברה, שנבעו בעיקר מKANJI הסתגלות. רוב הנערים בחברת הנוער היו משפחות במצב סוציאו-כלכלי נמוך, והיה קושי רב להם גם לחיי שיתוף, עבודה וערבות הדידית. למורות כל הקשיים והחויכים, נוצרה חברה מגובשת, שנוהלה באמצעות הקיבוץ, וזכה להגעה להישגים בכל התחומיים: חברה, ספרות, מחנאות ומוסר עבודה. הצלחה זו נזקפת לזכותם של המורים, המדריכים, המטפלות והיועצים.

כאמור, חברת הנוער הייתה אוטונומית במסגרת הקיבוץ, והפעילות הייתה כרלהן: חצי יום הוקדש ללימודים במתכונת זרם העובדים, אשר כללו את כל המקצועות, ולימודים בנושאי תנועת העבודה. לצורך הפעלה נכונה ו邏בוקרת, הוקמו ועדות: חברה, תרבות, נוי, פינתי-חי, משמעת וככפים. כל נושא שנדרן בוועדה הובא להחלטה באסיפה חברים. עלי לציין, שרוכם של הנערים והנערות, לא הגיעו מסיבות אידיאולוגיות חליציות וכו', لكن ההסתגלות הייתה קשה, והודות למדריכים, המורים ושיכון הקבוצה במשפחות מאמצות, המטרה הושגה, וכל הנערים והנערות יצאו לחיי عمل ועבודה.

באמצע שנות 1955, סיימו את "הלימודים", והתחלנו לפעול במסגרת המשק, כבוגרים לכל דבר. בחודש אפריל 1956, לפני גיוסנו לצה"ל, התקבלנו כחברים בbara. אישור החברות הגביר את המוטיבציה וחיזק את הקשר למשק ועל רקע זה הגיעו המכריע והחשוב בחיי כולנו - הגיעו לצה"ל. זה קרה בחודש יוני 1956. בארץ כולה שרה אוירית מלחמה, היה מתח עם שכנתנו מצרים, ואנו הגיענו למחנה 80, לשירות, בחוילי הנה"ל.

נשלחנו להאחזות נה"ל בקציאות, כשהמטרה חלוצית-לוחמת, אחזקת המקום כmarkt פעיל, ופעילות ביטחונית שוטפת, אחזקת מוצבים, סיורים ושמייה. בתום האימון הctrפנו כולנו לקיבוץ נחשולים לש.ל.ת. באימון המתקדם פורקה הקבוצה ופוזרה בין הפלוגות, למורות זאת הקשר נשמר והתקיימו מפגשים בbara, ששימש לנו בית לכל דבר. רוכם של החברים חזרו לבאר, ועד תום השירות הצבאי נישאו 3 זוגות.

כל האמור לעיל הוא תאור תמציתי על הקורות את חברת הנוער "איתנים".

בארות

חברת נוער, תשכ"א 1961

עומדים, מימין לשמאל: יהודה כלב, אברהם (אבלום) מילס, יעקב (וואה) רגב, -, יוסף מרגלית, יעקב חבר, משה לסר, שלמה רפאלוב, אפרים לוי, אהובה לוי, אריה בית הלחמי (ברט שנידר), איתן אבישר (אביישורו), עדינה יוסף, יוחי שטיינהרפט, שושנה עלימה, יהיאל, יושבים מימין לשמאל: רבקה כלב (ראובן), אבשלום שמחי, שרה (אליהו) דיסטניק, דליה (חנוכה) גלעד, אפרים מנצור, מול דהרי, אסתר נסרי, רחל (לוי) קידר. שכבים, מימין לשמאל: ניסים ירחי, ניסים פרדס, ניסים (טרבלוס) טל, משה לסר.
חסרים (ומופיעים למטה בתמונה החילים): אבניעם ונתורה וניסים (צאלח) צפריר.

לאחר ארבע שנים יפו בבראי יצאו לשירות בנה"ל...

גענו לבארי מכל קצוות הארץ, חלקנו ממשפחות מצוקה, בשליה מלחתת קרש, בשנת 1956. התאספנו בית הקיבוץ המאוחד ברוחוב סוטין בתל אביב, כ-30 גברים ונערות, שם פגשנו את עזרא ז"ל ואהובה לה גדלין, ואתם הגענו לבארי, בитנו החדש. תמונה ראשונה שעולה בזיכרון, בהגענו לבארי, היא להקת זוזרים עצומה שבכבעה השחור כייטה את השמיים ואת השמש, כמו ענן ענק. אכלנו ארוחת ערב ראשונה בחדרה האוכל, כשהתمر שלוי מגישה לנו בצורה אישית וחמה את ארוחתנו הריאונה בקיבוץ.

לאחר הארוחה עברנו עם מנוחה, המהנכת, בין כתיות "אשל" ו"דרור", ואספנו שמיכות שהсрנו לקבוצה. עזרא ז"ל הידליק לנו מדורה מאחוריו מחנה הנח"ל, ישבנו יחד לפגישה ראשונה ולאחריה הלכנו לישון לילה ראשון בלי אמא. בבוקר הראשון, מנוחה אספה אותנו על-ידי סמל הנח"ל במחנה, ערכה מבחן זרייז בעלה-פה לכל אחד מהילדים וחילקה אותנו לשתי כיתות "גפן" ו"רימון".

יצאנו לעבודה ראשונה כקבוצה. ממחזית מהילדים אספו גזם בכרם, עם מוסיק, ומחזיטם עם זאב רפופרט ז"ל, פיזרו רעל נגד עכברים בשדות הפלחה. עבדנו 5 שעות בבוקר ולמדנו 3 שעות אחת"צ לסרוגין - שתי הقيtotot. במהלך השנים של שהייתנו לבארי, אומצנו בחדרי הוותיקים כבנייהם, היה לנו טוב ולימים השתלבנו בענפי המשק, בחקלאות ובענפי השירות.

כבר ביום הראשון בקיבוץ הקמנו פינתח'י, בעזרתו של עזרא ז"ל. האבנו לטפל בחיות. פינתח'ה שלנו מוקמה מאחוריו המחנה, לרגלי מגדל התצפית, סמוך לגדר המשק. היום עומד שם דפוס בארי. היו לנו חיה חברה פעילים. טילנו עם מיכאל גדייש ז"ל, ונסענו עם אפי הנגה המיתולוג. מנוחה הסבירה על צמחים באזרז ותמר שלוי טיפלה בנו באהבה ובסבלנות. עזרא, לפעמים, דירבן אותנו במקל (לא מכוון) להתקלה, ותמיד נגמרו המים החמים הרכה לפני שמחזית מהחברה גמרו להתקלה.

לאחר ארבע שנים יפות בקיבוץ, שתקצר הירעה מלספר ולהתאר, יצאנו לשירות במח"ל, כ-35 בניים ובנות. לפני גיוסנו, בסוף שנת 1960, התאחדנו עם חברה מקיבוץ לוחמי-הגטאות ועם קבוצת "להבה" מב"ס עירון בחדרה. בינוינו נוצרו יחסים חברתיים, היו זוגות, הייתה גם קנאה ותחרות, כמו בכל חברה בריאה. לאחר הוצאה חזור לבארי: אפרים, יהוי, אסתר, אבלום ואהובה.

בארי כבית, השAIRה בנו חותם לכל החיים.

במהלך השנים של שהייתנו בקיבוץ, אומצנו בחדרי הוותיקים כבנייהם, היה לנו...

אלומה

חברת נוער, תשכ"ח 1968

עומדים מימין לשמאלי: חיים זהר, -, זינה מזרחי, עמי, -, מוטי, -, שמואל אברמסון, גילה ספילר, שמעון בן-לולו, קמליה בלטנר (חוטר-ישן), -, צפניה צפניה, עליזה אבוטבול, -, רון קיירמן, זאב וקסלר (מחנן). כורעים, מימין לשמאלי: דוד אקלר, שי גורין, יואל דיגמי, דרור מדינה, גבי טסה, דני פיטוסי. יושבים מימין לשמאלי: כרמליטה, כרמלה חזן. חסרים ומופיעים בעמוד הבא: אייך קוזין, דוד קרול, משה אבוטבול.

שנים 6/1956 החלה להתגבש קבוצת הכשרה צעירה שנקראה: "אלומה". אל הקבוצה הגיעו נערים ונערות מכל רחבי הארץ, כל אחד והסיפור האישי שלו. סה"כ עברו בקבוצה יותר ממאה נערים ונערות, שבאו לבדוק את הקבוצה, ומצאו שלא מתאים להם להיות שייכים. לבסוף סיימו את בית-הספר 23 חניכים.

מבחן הגיל, היינו קבוצה מקבילה לקבוצת "ערבה".

המדריך הראשי של הקבוצה היה: זאב וקסלר, בשביל חברי הקבוצה הוא היה חצי אלוהים. מאוד מעורב בכל מה שקרה איתנו, מחליט בשבלינו, כי הורים לא היו לנו בבראי. המטפלות: אהובלה' אדרמי, וחסיה דר. גרכנו בשני צריפים - צrif הבנים - היה צrif האמנות שחולש לפני כשתים, וצrif הבנות - היום משמש את סדנת הנגרות של בית-הספר.

סדר השבוע שלנו כלל يوم עבודה שלם ועוד שלוש פעמים בעבודת הקמה. בשאר הזמן ניסו ללמוד אותנו. לימודים לא ממש היו שם, יותר ניסו לחנן אותנו ולדאוג שניהה בני אדם.

המורים שלימדו אותנו: שלוה חיות, ניסתה ללמד אותנו אנגלית, מוטי חיות למד מתמטיקה, אך אנו היינו עוסקים יותר במכנסים הקיצרים שלו, ובנוסחאות שיצאו משם.

אנדר אלדן למד מקרה, זאב וקסלר למד אתשאר הנושאים, וכך העבירו לנו את השבוע, וכך גם לימודים. כל אחד מחברי הקבוצה קיבל משפחה מצח, וכל יוםacha'zel הלכנו לביתה של המשפחה.

לעתים זה הצליח והיתה כימיה, ולעתים החילפנו למשפחות אחרות, והוא גם גם במקרה שהעדיפו שלא תהיה להם משפחה מצח. הנושא של משפחות מצח היה זר לנו, בהתחלה התבוננו, אך עם הזמן היו כאלה שהמשפחות שליהם ממש עוזרו להם להתאקלם בחיים.

לקראת הצבא, כינסו את כל חברי הכיתה, וזאב הכריז שכולם מהווים לשרת בנח"ל, וכי שלא מוכן לכך, עוד באופן אוטומטי את הקיבוץ. מבון שלא כולם הלכו לנח"ל, עובדה שהביאה להתרפרקותה של הקבוצה הגרעינית. אלה שהחליטו כן לлечת לנח"ל, סיימו טירונות של שלושה חודשים במחנה שמונים, חצי שנה של"ת באשדות יעקב מאוחד - זמן הכשרה לקראת העלייה להיאחזות "ארגן". לאחר הצלק לדרכו, לא חזרנו לקיבוץ קבוצה.

היום גרים בbara' חמייה מחברי הכיתה: קמליה חוטר-ישי, חיים זוהר, משה אבוטבול, יצחק קווזין ודוד קROL. עוד שלושה מחברי הקבוצה בחדו לחיות בקיבוצים אחרים: כרמלה חזן בנתיב הלו"ה, מרגלית בקשר, שוש באשדות יעקב מאוחד. שאר חברי הקבוצה חזרו למקום מגוריهم הקודמים, התהנתנו והקימו משפחות.

לימודים לא ממש היו שם,
יותר ניסו לחנן אותנו
ולדאוג שניהה בני אדם

שיקמה

חברת נוער, תש"ל 1970

כשרה צעירה שמרבית חבריה באו מעירות פיתוח, בעיקר מהנגב. הראשונים הגיעו בספטמבר 1968. כמדריך-מחנך להכשרה נקבע דובי פלד ז"ל. עם סיום תקופת הכשרתם באוגוסט 1970 נותרו 10 נערים, שנגייסו לצה"ל עד תום אותה שנה. לאחר שירותם היצאו חזרו בודדים, שלא הצליחו להיקלט בbara.

